

Erdal Balcı 2

- şiirler -

Yayın Tarihi:

18.02.2026

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Erdal Balcı 2

Halâ köyde yaşıyor....

Ak Keme

Issık Göl'ün kıyısında bir çocuk,
Yelkenli bir gemi çizerdi kumlara,
Ak Keme koymuştu adını,
Bir gün gelecek diye bakardı sulara.
Ak Keme,
Bir çocuğun rüyası,
Ak Keme,
Özgürlüğün adı,
Ak Keme,
Bir kaçışın planı.
Babasına kavuşacaktı...
Olmadı;
Uçmak isterken göğün mavisine,
Denk geldi dünyanın zalim yüzüne.
Dayanamadı;
Bıraktı kendini soğuk sulara,
Gözyaşı göle karıştı,
Oysa tek hayali vardı;
Balık olup sana ulaşmaktı.
Balık olup babasına kavuşmaktı...

Erdal Balcı 2

Allah'ım

Allah'ım...
Arlıya arınmışlık ihsan eden Sensin,
Arsızın perdesini de bir esintide yırtıp,
Hakikate çağırın yine Sen.
Sadiğın adımında sebat,
Vefasızın gönlünde hicran bırakan Sensin;
Kim ki dergâhına yönelir, rahmet bulur,
Kim ki yüz çevirir, kendi karanlığına mahkûm olur.
İyiye inayetini yağdır,
Kötünün kalbine bir uyarı düşür ki,
Zulmetten sıyrılıp, yola gelsin.
Zira her kulun takdiri Senin ilminde gizlidir.
Zalimin kolunu kırılğan kıl,
Kudretini! duman gibi savur;
Mazlumun gönlüne ferahlık ver,
Alnındaki yükü sabah rüzgârıyla hafiflet.
Ey âlemlerin sahibi,
Varlığını hissettir her düşene ve doğrulana;
Kaybolmuşun izine ışık,
Yükselenin gönlüne edep ver.
Bilirim ki her nefes
Senin kudretinden bir işaret taşır,
Ve her hakikat sonunda
Senin adınla tamamlanır.

Erdal Balcı 2

Allah'ım Varlığını Hissettir

Allah'ım...
Arlıya da dokunan, arsız da bilen Sensin;
Kalbin temizliğini de, niyetin gölgesini de
Bir nefeslik yakınlıkla ölçersin.

Sadığın sessiz adımlarını duyarsın,
Vefasızın gidişlerinde bıraktığı soğuşu da...
Kim ki yüzünü sana çevirir, ısınır;
Kim ki sırtını döner, kendi karanlığında üşür.

İyiye rahmetini ser,
Kötünün üstüne düşen gölgeni kaldır;
Her biri Senin ilminde birer kuldur,
Biri merhamete, biri uyarıya muhtaçtır.

Zalimin elini titret, niyetini çözüp dağıt,
Mazlumun alnındaki çizgiyi sil, yükünü hafiflet.
Bir damla adalet gönder ki göklerden,
Kuru dallar bile bir daha haksızlığa meyletmesin.

Allah'ım,
Varlığını hissettir;
Hem yükselene hem düşene,
Hem hak edene hem arayana...
Zira biz,
Kalbimizi yoklayan o ince sızıdan biliriz ki
Sen, her şeyin içindeki en büyük hakikatsin.

Erdal Balcı 2

Araftayım

Allah'ım!
Ruhum seni arzular,
Bedenim "uyuma" der,
Bir adım atsam sana,
Onu da dünya yer,
Bir adım ileri bin adım geri,
Araftayım Allah'ım!
Kaybettim özümü, bana geri ver.
Bilirim duam ulaşmaz sana,
Cehennem yakar ruhumu,
Cennetse uzak bana...
Araftayım Allah'ım!
Hangi kapıyı çalayım?
Yusuf değilim!
Kuyularda mı kalayım?
Nefsim ve şeytan bir imiş ezelden,
Ezip geçiyorlar üzerimden,
Bir yanımdan yan der,
Diğer yanımdan dayan...
Gücüm kalmadı Allah'ım,
Halım sana ayan.

Erdal Balcı 2

Asıl Ve Asil Mesele

Herkes ölür!
Kimi toprağa gömülür, kimi yüreğe...
Ama en zoru hangisi bilir misin?
Yaşarken, birinin içinde her gün ölüp ölüp dirilmek.
Yani mesele; Seni sevmek!
Seni sevmek!
Uçurumun kenarında papatya toplamak gibiydi,
Düşeceğimi bile bile kokuna boyun eğmek....
Bilir misin;
Gözlerin!
En büyük mapusum oldu benim.
Belki de en büyük zaafım!
Ben o gözlerinde, müebbet hayalinle yaşadım.
Yoksa, mesele gitmen değil be sevgili!
Mesele, giderken ruhunu bende bırakman.
Mesele, seni içimden söküp atamamam,
Mesele, her nefeste biraz daha boğulmam.
Adını dilime mühürledim, sustum!
Yüreğimi senin kapına, bir yetim gibi bıraktım.
Gülüşün cennetti.
Gidişin ise...
Gidişin mahşer yeri!
Seni nerede arayacağımı,
Kime soracağımı bilmiyorum artık.
Yazık!
Hem de ne yazık!
Ey sevgili!
Gidebildiğin yere kadar değil,
Beni unutabildiğin yere kadar git!
Çünkü ben,
Seni unuttuğum gün gerçekten ölmüş olacağım.
Oysa; biz seninle aynı gökyüzü altında,
Aynı infazlara çarptırıldık.
Ben seni yaşatmak için;
Her gün o sehpaye çıkıp kendimi astım.
Şimdi sorsam!
İkimiz de sevdik dersin!..
Mesele sevmek değil,
Mesele asil sevmekmiş,
Mesele güzel sevmekmiş be sevgili!
Bundan sonra!
Hangi limana sığınsan, benim fırtınam vuracak kıyılarına.
Hangi ele dokunsan, soğukluğum degecek parmaklarına.
Şimdi git, ama unutma!
Kader eninde sonunda alacağını alır.
Sen benden gittin ama...
Senin hesabın hep bende kalır.
Senin hesabın hep bende kalır...

Erdal Balcı 2

Aşıkârın İzine Düşen İnsan

Allah'ım...
Sen ne kadar yakınken,
Ben seni o kadar uzak sandım;
Nefesimdeyken bile,
Uzak ülkelerde aradım.
Gözümün önüneydin,
Gözüm kapalıydı;
Kalbimin kıyısındaydın,
Kalbim kaskatı.
Bu kadar aşıkârken gizli bildim,
Bu kadar içindeyken yok sandım.
Kuşun kanadında bile adın yazılıydı,
Ben göğü izledim,
Şimdi anladım:
Bir ömrün bütün gururu
İki saniyelik pişmanlığa sığabiliyormuş.
Gizlenen sen değildin,
Görmeyen bendim.
Kendi gölgemi gece sandım,
Kendi sesimi sessizlik bildim.
Ey her şeyden daha açık olan sır,
Ben sırra körmüşüm.
Ey varlığı varlığımın içinde duran,
Ben kendime sağırmışım.

Erdal Balcı 2

Aşk Sağcıdır

Aşk sağcıdır !
Sınırları çizer, bayrağı diker ve teslim almaz,iade eder.
Öyle her rüzgara kapılıp isyan etmez!
Kendi sarsılmaz devletini bir kalpte inşa eder.
"Aşk solcudur" diyen yanılır!
Zira aşk, kaosu değil, sonsuz bir nizamı arzular.
Aşk bir fatih gibi girer şehre,
Barikatı yıkar, kendi yarasını asar duvara.
Öyle mülkiyetsiz, sahipsiz gezmez ortada;
"Sen benimsin" der, mührünü vurur ruha.
Sermayesi sadakattir, borsası yoktur.
Değeri, bir ömür boyu aynı yastığa konan başla ölçülür.
Aşırı sağcıdır aşk; geleneğe bağlıdır,
Dünü bugüne, bugünü yarınla mühürler.
Girdiği gönülde "devrim" yapıp her şeyi yıkmaz,
Eski hatıraların üstüne görkemli bir saray kurar.
Bölüşmek değil, bütünleşmektir derdi;
İki yarımı bir tam yapıp,
Tek bir mülkiyette birleştirir sevdayı.
Tam merkezindedir hayatın, hedefi bellidir:
O sağ yanında, güven veren bir liman olmak.
Aşkla kalbin ittifakı bu; eşitlik değil, sadakat ister.
Hüsran, kapısı açık bırakılmış gönüllerin payıdır,
Oysa aşk, kapısını sadece bir kişiye kapatandır.
Mümkün mü bu nizamdan sağ çıkabilmek?
Amaç sağ çıkmak değil,o kaledede mahsur kalmaktır.
"Sağcılık sökmez" diyen denize inat;
Aşk, kök salmaktır,sahip çıkmaktır, vazgeçmemektir.
Aşk sağcıdır; aşk, sevdiğini kimseyle bölüşmemektir.

Erdal Balcı 2

Aşk Solcudur

"Aşk solcudur, bu yüzden insanın sol yanını hedef alır."
"Aşk bu kadar solcuyken içinden sağ çıkmak imkansızdır".
Deniz Gezmiş.
Aşk solcudur!
Aşk bir militan gibi sızar içeri,
Barikat kurar da kalkmaz yerinden.
Sarsar bedeni, yıkar ezberi.
Vurur prangayı en derinden.
Aşırı solcudur; kural tanımaz, mülkiyet bilmez, bölüşür.
Girdiği gönülde kışlar barınmaz,
Mevsimler bir anda kora dönüşür.
Tam orta yerinden böler hayatı, hedefi bellidir.
Hep o sol yanın.
Yıkar içindeki köhne düşünceleri,
Hükmü geçmez aşka damardaki kanın.
Aşkla kalbin savaşı bu.
Eşitlik isterken payına hüsrana düşer.
Bir isyan başlatır içerde, kapılıp sevdanın sert akımına,
Yanar kül olur yürekte.
Mümkün mü bu savaştan sağ çıkabilmek?
Mağlup ayrılmak da aşkın şanıdır.
Soldan vuran aşktan vazgeçmek ihanettir,
Öyle bir kavgadır, bitmez soldan aşkın davası.
Aşk kalbin en büyük yazılmamış yasası,
Soldan esen rüzgar sanki idam fermanı.
Gönül bir kez düşmeye görsün çeker bu dertten,
Sağ çıkmak ne mümkün bu büyük harpten.
Şınıfsız, sınırsız bir yola gider,
Ölmek de vardır bu davanın peşinde.
Denizin dilinde ince bir alay;
"Sağcılık sökmez bu gönül işinde."
"Aşktan sağ kurtulmak değil ki kolay,
Aşk istilacı ruhların kârı değildir,
Paylaşmak aşkın ilk yasası.
"Sağ çıkar" diyenler cahildir,
Bu yol ki korkağın yüz karası.
Sermaye bilmez bu gönül işini,
Borsa kağıdıyla sevda tartılmaz.
Aşk söker ağızından sağdaki dişini,
Bu yangından öyle sağ çıkılmaz.
Deniz'in müjdesi, kalpte büyük bir isyan,
Kalp bir halktır başkaldıran.
Aşka sağdan bakana aşk haramdır.
Aşk solcudur, adamoğlu adamdır.

Erdal Balcı 2

Babamın Hatırası

Anlatırdı Gülerdik:)
Anama sordum ne zaman doğdum,
Kar yağıyordu!
Yaz mı kış mı bahar mı?
Kazma zamanı oğlum.
Anladım!
Nisan sonu Mayıs ortası.
Yedi kardeşiz.
İkisi hariç, hepsi 1 Ocak,
Ardından hepsinin birer yıl olacak.
Bir gün memur sormuş?
"Emmi bu iş,1 Ocak, nasıl olacak?"
Babam demiş:
Sana ne hayran?
At benim, avrat benim...eee silah da benim.
Yaz kağıda!
Hepsi bir,
Bir Ocak olacak...

Erdal Balcı 2

Ben Hiç Çocuk Olmadım - Gençliğin Yükü ve İlk Mezar

Gençliğin Yükü ve İlk Mezar
İlkokul bitti, çocukluğum da gitti.
Bir çanta değil, bir ömür yüklenip evden ayrıldım.
Arkamda altı küçük kardeş...
Bir de yüzü gülmeyen şive-i giryarı bıraktım.
Öğrencilik yıllarım... Yarı aç, yarı tok...
Kaderle değil, sabırla kavga ederek dayandım.
Dedim ya! Ben hiç çocuk olmadım!
Babam yıllarca dört duvar arasında, demir parmaklıklarla konuştu...
Annem hastalıkla...
Ben yaralarımınla sustum.
Yine de düştüğüm yerlerden hep, usanmadan kalktım.
Kardeşlerim de çocuk olmadı!
Bense hiç çocuk olmadım!
Ve karanlıktan hep korktum.
Sonra bir kız sevdim.
On altısında bir gül kadar narin,
Gözleri Issık Göl'den bile derin.
On altısında bıraktı kendini yokluğa...
O öldü... Ben yaşayarak öldüm.
İnsan bazen toprağın üstünde de gömülür!
Ben bunu o gün öğrendim.
Yazılmamış bir hikâyenin başında,
Bir ömür sürecek bir sessizlik bıraktı ardında.
Ben onunla bir kez daha öldüm.
Kimse görmedi!
Kimse duymadı içimdeki çığlığı.
Bir mezar taşı kadar soğuk oldu gençliğim.
Bir intihar haberiyle gömüldü içimdeki son çocukluk kırıntısı.
O öldü, ben gömüldüm.
Kader bilmez miydi, ben onu çok sevdim!
Kader bilmez miydi ben sevmeyi çok geç öğrendim!
Dedim ya ben hiç çocuk olmadım!

Erdal Balcı 2

Ben Hiç Çocuk Olmadım - Kayıp Yıllar

Daha altısında yedisinde,
Ne bilir, ne anlar bu küçük yürek?
Dünyanın karanlığı çöktü üstüme,
Ben çocuk değildim sanki!
Oyun çağımda sustum,
İçime gömdüm sözleri tek tek.
Elimde oyuncaklar değil,
Üzerimde dünyanın yükü vardı sanki.
Susmayı öğreten bir korku dururdu her zaman, yatağımın yanında...
Altı-yedi yaşında bir beden ama
Kırk yıllık bir sessizlik taşırdım yüreğimde.
Geceleri rüyalarımın giren bir el vardı,
Başımı değil, korkumu okşardı.
Haykırmak isterdim dünyaya...
Dedim ya!
Ben hiç çocuk olmadım!
On yaşında ev titrer, duvarlar ağlardı,
Biz ağlardık...
Babamın öfkesi annemin teninde yankılanırdı.
Her çığlıkta biraz daha büyür,
Her darbeye biraz daha ölürdüm.
Annem ağlardı...
Benim içimde bir çocuk sessizce boğulur,
Her gece başka bir karanlıkta kaybolurdum.
Ben büyüdükçe küçülürdüm sanki.
Dedim ya, ben hiç çocuk olmadım!

Erdal Balcı 2

Ben Hiç Çocuk Olmadım - Küllerden Doğmak

Küllerimden bir yuva kurdum,
Sevginin, sabrın...
Canımdan çok sevdiğim eşin...
Bir de dört evladın sıcaklığında yeniden.
Şimdi bilirim;
Acılar koynumda,
Sevgi ise yanımda.
Ve ben...
Karanlığın içinde yürümeyi öğrendim,
Işıksızlığı yenerek bugünlere geldim.
Yıllar geçti...
Ben artık, karanlıktan korkmuyorum.
Ben artık, karanlıktan korkmuyorum.

Erdal Balcı 2

Ben Sen O ve Diğeri

Biri yazarak kelâmın ateşini yüreğinde hisseder;
Biri okur bunu, her cümleinin içinden yeni bir dünya kurar;
Öteki dinler, sesin gölgesinde kendi yankısını duyar;
Bir başkası hem yazar hem okur hem dinler,
Sözün bütün ağırlığını omuzlarında bir ömür taşır durur.
Ama birisi de vardır ki,
Ne yazar,
Ne okur,
Ne de dinler...
En güzel işi;
İlk üçünün canına okur;
Sözünü anlamayı yük sayar,
Sükûtu bile kendine dert edinir.
Oysa bilmez:
Sözünü küçülten,
Kendini eksiltir.
Kelâmı boğan,
Kendi sesini yitirir.
Ve şiir devam eder,
İnsan eksildikçe değil,
Söz çoğaldıkça büyür...

Erdal Balcı 2

Ben ve Keyfim

Beni hasta eden ben,
Bilirim, şifa yine ben.
İncem ruhumun derinliklerine,
Çıkarıp atacam o beni, saklandığı yerden.
Bundan sonra; geçmişin hüznü yok,
Çıkaracam aklımdan.
Yok geleceğin kaygısı,
Attım kafamdan.
Bir Allah var bende,
Bir de ben.
Bir de hâlâ ben olamayan ben.
Dünyanın merkezi,
Her yükün eşeği,
Bir ben miyim deli?
Kimin ne yiyip içeceği,
Hele ne diyeceği!
Bıraktım artık;
Yaradan düşünsün,
Geçmiş - geleceği.
Bundan sonra bir ben bir de keyfim!
Kahyayı kovdum.
İçimdeki beni, çıkarıp yerlere vurdum
Vicdanım rahat.
Bundan sonra böyle,
At kafandan yat.....

Erdal Balcı 2

Bende Yaşamadım Anam

Ben seni daha dünyaya gelmeden sevdim.
Ben seni Kalu Bela'da sevdim.
Rabbimden diledim,
Anam olmanı istedim.
Dünyaya geliş vesilem,
Razı olursan benden,
Elimden tut,
Seninle cennete girem.
Bir gün görmedin; yemedin, içmedin!
Giyince hep siyahlar giydin!
Eller kalktı sana, yerlerde sürüklendin.
Gözyaşların kana karıştı.
Başında beyaz saçların,
Taşa toprağa bulaştı.
Derdimi kime diyem?
Söyle, kendime nasıl gelem?
İmkân var mı geçmişini silem?
Ben de senin gibi yaşlandım anam!
Aynı yastayız anam, aynı yaşta!
Çilen bitmedi, hastalık vurdu;
Betin benzin sararıp soldu.
İçine atıp durduğun dertler,
Genç yaşta gelip seni buldu.
Beni de buldu anam!
Beni de buldu!
Önce içime, sonra dışıma vurdu.
Babamla yan yana görenler şaştı!
Beni de yetmiş yaşında sandı.
Bak, ben de senin gibi,
Yaşamadan yaşlandım anam!
Çocukluk derler, yaşamadım;
Gençlik derler, çoşamadım;
Bilirim sana oğul olamadım,
Gördün mü anam!
Ben de senin gibi yaşlandım.
İlaçlar olmasa ayakta durmak zor,
Geçmişin acısı yürekte kor,
Gel bir de bana sor?
Ben de senin gibi yaşamadım anam!

Erdal Balcı 2

Beş Kapı Bir Anahtar II

MESNEVÎ'DE KÖR NURUN ARAYIŞI

Ru'yet açtı kapısını: "Ey yolcu, gözünle yetinme,
Nazarını derine sal; gönül gözüne geç, eğrilme."

Göz gördüğünü sanır; hakikatse içte saklı,
Dış kabuk ten gibidir; öz cevherdir asıl aklı.

Başîret bir kandil idi, kalbime ansızın doğdu,
Şu'ur rüzgâr olup esti; ruhun penceresi doldu.

Sevgi bir sır atı, yüreğimde kişneyip durdu,
İdrak giydi dizginini; beni hakikate yordu.

Kulluk dedi: "Gören sensin; fakat benlikle göremezsin,
Benliğin gölgesini kes; kula dönüşmeden eremezsin."

Hevâ bir serap gibi çölden çöl'e sürüklerdi,
Aşk bir şimşek olup çakar; ruh ateşini diriltirdi.

Hübb açınca kapılarını, heves utandı kendinden,
Vefâ geldi arkasından; İman erdirdi ben' den.

Dirâyet aklın çırası; rivâyet geçmiş nefesi,
Hidâyet semâdan iner; gönlün hakka yön nefesi.

Firâset bakışın kılıcı; ince, keskin ve sessiz,
Kırâat çözer düğümleri; İbâdet kılar nefsi iz.

Dikkat gözün inceliği; rikkat gönlün şiir sesi,
İdrak köprü olurken; muhabbet açar hepimizi.

Şu'ur sabah ezanıdır; iç âlemi uyandırır,
İtaat son incelikler; benlik bağını yandırır.

Tezekkür geçmiş aynası; ders taşır her çizgiden,
Teddübür yarına bakar; kalp yürür ağır izden.

Teakkul sebep bilmektir; kader ilmidir her hâli,
Tefekküh tartar vicdanı; hak ile kulun misâli.

Tefekkür gök kubbedir; delil yıldızlar misali,
Teemmül ümittir onda; dua olur her visâli.

Geceler indi üstüme; kendi içimde kayboldum,
HER kavram bir kapıydı; kırk kapıdan kırk kez doldum.

Nazar ettim varlığa; "Hiçbir şey boş değil," dedi,
Her ses hakikate koşar; kul duysa yeter, dedi.

Ru'yetle baktım güle; gül "Ben dikenimle güzelim," dedi,
"Acı ile hoşluk kardeştir, sabret; sırda gülerim," dedi.

Basîretle baktım güle; gül oldu levh-i mahfûz,
Şu'ur dedi: "Okuyan sensin; gül sana aynadır, doğrusu."

Sevgi içimde kor oldu; külünden doğdu her söz,
İdrak dedi: "Söz sen değilsin; sözde saklı olan öz."

Hevâ terk edince beni; gönlüm hafifledi kuş gibi,
Aşk geldi rüzgâr olup; savurdu içimdeki kiri.

Hübb ile açıldım ben; her nefes bir bahar oldu,
Vefâ ise kiş gecesi; îmanla ısındı, doldu.

Dirâyet akli aydınlatır; rivâyet kalbi süsler,
Hidâyet bir su gibi akar; gönül çöle dönmez eğer.

Firâset dedi: "Bakışın doğruysa kalbin açıktır,"
Kırâat dedi: "Oku ki, okuyan kul mahcup değildir."

İbâdet el kaldırmak değil; gönlü eğmektir Hakk'a,
Sır odur ki eğilen gönül; bir daha dönmez nâk'a.

Dikkat nazarın nefesi; rikkat gönül ağıdır,
İdrak deniz olurken muhabbet yelken bağıdır.

Şu'ur ince bir sızı; kul'a rahmetten bir iz,
İtaat o izde yürümek; benliği aşmak hepiniz.

Tezekkür "Ne idim?" der; tedebbür "Ne olurum?" diye,
Teakkul "Niçin?" sorar; tefekküh "Doğru mu?" diye.

Tefekkür gökleri deler; teemmül kalbi açar,
Hakk'ın nazarı bir kez düşünce; kul kendine ulaşır.

Gece çöktü içime; ne kandil, ne yol bilirdim,
Kelimeler rehber oldu; kavramlarda ben erirdim.

İçimde bir ses yükseldi; hem ince hem de keskin:
"Ey kul, aradığın şey sensin; sensin kendine sesin."

"Sabreden görür," dedi ses, "Gören de hisseder elbet,
Hisseden secdeye varır; secde eden bulur nihayet."

"Bulan susar, susan durur; durağanlıkta sır vardır,
Kurtulan mutlu olur; mutluluğun özü dar'dır."

Anladım ki dünya süslü; ama insan onun kınası,
İnsanın ilmi ışık; amelse kalbin çırısı.

İlmin süsü ameldir; amel ihlâs ile pâk,
İhlâs ise bir nurdur; geceyi gündüze yak.

Ru'yet kapıyı açtı yine; bu kez içime doğru,
Nazar etti kalbime; "Bak, Hakk sende," dedi yoku.

Basîret dedi: "Görmek, varlığı aşmaktır artık,"
Şu'ur dedi: "Duyan sensin; kalbінде saklı her yazlık."

Sevgi bir deniz oldu; içime taşar taşardı,
İdrak ise balık gibi; her sırda yüzüp aşardı.

Hevâ geldi yokluğa; Aşk tuttu beni elimden,
Hübb kanat oldu ruhuma; uçurur beni kendimden.

Yefâ bir kaya misâli; sarsılmaz durur yerde,
İman ateşle su gibidir; diriltir kalbi derde.

Dirâyet aklın kalesi; rivâyet tarihin izi,
Hidâyet gökten bir nur; kalbe düşer hafif sızı.

Firâset dedi: "Yanlışı gör; doğruyu kokla önce,"
Kırâat dedi: "Her okuma; seni başka bir söze."

İbâdet dedi: "Secde et; secde eden yükselir,"
Dikkat dedi: "Her nazar; gizli bir kapı açılır."

Rikkat gönlün gözyaşı; incelikten ibaret,
İdrak kalbin aklıdır; muhabbet gönlün cennet.

Şu'ur ruhun aynası;
İtaat ise sır anahtarı.

Tezekkür "Hatırla," der; Tedebbür "Hata arama."
Teakkul mantıkla yoğurur; Tefekküh delil arama.

Tefekkür bir nefes olur; çevirir koca dağları,
Teemmül sabırla örer; ümidi her an bağları.

Artık öğrendim: Yol uzun; varan da dönen de kendim,
Her kapı içime açılır; ben içimde felek bendim.

Gören göze ihtiyaç yok; gönül gözü gören gözdür,
Kalple bakan her kul bilir: Hakikat kalpte çözgüdür.

Her kelime bir sır oldu; her kavram bir ışık yakar,
İki cihan gönülde doğar; gönül Hakk'la dolup taşar.

Sonunda ses yine dedi: "Ey kul, yol seni çağırır,
Kulluk, bütün benlikle görmektir; kalp o zaman ağlar."

"Dünyanın süsü insandır; insanın süsü ilim,
İlmin süsü ameldir; amelin süsü de benim."

Ben kimim diye sordum; içimden bir yankı geldi:

“Sen yoksun; seni var eden, sende varlığını bildi.”

Böylece sustum artık; söz bende değil Hakk'ındı,
Sükût kalbime indi; her şey O'na yaslandı.

Ve anladım: Yol bende biter; benden başlar yine,
Çünkü kul, Hakk'ın aynasıdır; bakarsa kendi içine.

HATİME (Sonsöz ve Mühür)

Dünyanın süsü insandır. İnsanın süsü ilim,
ilmin süsü amel ve amelin süsü ihlâstır.

Bu beş kapıdan geçip "Sükût Beratı"nı alanlara selâm olsun.

Beş Kapı Bir Anahtar (Külliyat Hülasası)

Bu eser; insanın nefs-i emmâre karanlığından çıkıp, sabır, idrak ve tefekkür,basamaklarıyla "Sükût" limanına varışının hikâyesidir.

I. Makam:

İbret ve Uyanış Yolculuk, sözün yandığı ve imanın bozulduğu bir meydanda başlar. Yalan ve hıyanetin birer münafık alâmeti olarak tahta oturduğu bu evrede; ârif olan, "Sırat-ı Müstakîm" üzere yürümeyi seçer.

II. Makam:

Kapılardan Geçmek (Seyr-i Sülûk) Kitabın gövdesini oluşturan beş ana kapı, ruhun kemale erme duraklarıdır:

* Basîret Kapısı: Gözle görmekten (Ru'yet) vazgeçip, kalple görmeye ve kâinattaki ilahi işaretleri (Şuhûd) okumaya geçiş.

* İncelik Kapısı: Gönlün bir cam gibi incilmesi (Rikkat) ve merhametin tüm benliği kuşatması (İtaat).

* Sevgi Kapısı: Geçici heveslerden sıyrılıp, sadakatle sevmeye (Vefâ) ve tüm benlikle teslimiyete (İman) varış.

* İdrak Kapısı: Sadece akılla değil, yürekle anlayarak (Hidâyet) varlığın en derin secdesine (İbâdet) ulaşıldığı makam.

* Tefekkür Kapısı: Kâinat kitabını her zerrede Hakk'ı görerek okumak ve ümidin duasını (Teemmül) kuşanmak. Sırr-ı Sükût ve Necât Beş kapının her birinden "bir parça daha eksilerek" geçen yolcu için artık söz biter.

* Huzurun Reçetesi: Sabreden görür, gören hisseder, hisseden secde eder ve bulan susar.

Büyük Mühür:

Susan kurtulur (Necât). Çünkü dünyanın süsü insan, amelin süsü ise ihlâstır.

Mühür Beyit:

“Böylece sustum artık; söz bende değil Hakk'ındı, Sükût kalbime indi; her şey O'na yaslandı.” Eksilerek geçtik, bularak sustuk...

GÖNÜL LÛGATI:

Kavramların Hakikati:

Bu bölüm, eserde geçen kapıların anahtarları mahiyetindedir. Kelimelerin zâhirinden bâtınına yolculuk etmek isteyen okur için bir rehberdir.

I. GÖRMEK ÜZERİNE (Merâtib-i Ru'yet) Ru'yet: Gözün maddeyi ve şekli seçmesi; sathî bakış. Nazar: Bakışa fikrin eşlik etmesi; eşyayı bir sebep-sonuç dairesinde görmek. Basîret: Kalp gözünün açılması; eşyanın ardındaki ilâhî sırrı sezış. Şu'ur: Varlığı sadece görerek değil, hissederek ve uyanık bir ruhla idrak ediş. İdrak: Görüleni anlayışla mühürlemek. Kulluk: Her zerrede Hakk'ı görüp, tüm benlikle O'na teslim olma hali.

II. SEVMEK ÜZERİNE (Merâtib-i Muhabbet) Hevâ: Akıl dairesinde, bazen zihni bulandıran sevgi. Aşk: Kalbin şiddetli arzusu ve yanışı. Heves: Nefsin geçici ve aldatici iştahı. Vefâ: Sevginin sadakatle imtihanı; verilen söze ruhla bağlı kalış. İman: Sevginin en yüksek maqamı; tüm benlikle inanarak ve güvenerek bağlanmak.

III. ANLAMAK ÜZERİNE (Merâtib-i İrfan) Dirâyet: Akıl ve mantık yoluyla kavramak. Rivâyet: Nakledilen bilgi üzerinden anlam kurmak. Hidâyet: Anlamanın yüreğe bir nûr gibi düşmesi; doğruyu buluş. Firâset: Bakışın keskinliğiyle, gizli olanı ferasetle sezme. İbâdet: Anlamanın zirvesi; bilginin eyleme ve huşûya dönüşmesi.

IV. İNCELİK ÜZERİNE (Merâtib-i Rikkat) Dikkat: Gözün eşyadaki detayı seçme zarafeti. Rikkat: Gönlün yumuşaması; merhamet ve şefkatle inceleşmek. Muhabbet: Ruhun incelik bir başka ruha akması. İtaat: Benliğin incelik Hak karşısında boyun eğmesi.

V. DÜŞÜNMEK ÜZERİNE (Merâtib-i Tefekkür) Tezekkür: Geçmişin ibretlerini hatırlayarak düşünmek. Tedebbür: İşin sonunu ve geleceği hesap ederek derinleşmek. Teakkul: Akıl yürütmek; sebep ve sonuç arasındaki bağı kurmak. Tefekkür: Eşya ve olaylar üzerindeki ilâhî delilleri okumak. Teemmül: Ümit ve beklentiyle, sükûnet içinde düşünmek.

Erdal Balcı 2

Beş Kapı Bir Anahtar-I

BEŞ KAPI BİR ANAHTAR

Müellif: Erdal Balcı

Tür: Divan-ı Hikmet / Şiir ve Şerh

Tema: Kesret'ten (Çokluk) Vahdet'e (Teklik) Yolculuk Ocak 2026

MUKADDİME (Önsöz)

"Bismillah..." Bu eser, kelimelerin sözlük anlamlarından değil, ruhun mahrem duraklarından süzölmüştür. İnsan, bu gurbet hanesinde kendini arayan bir yolcudur. Yazmak ve okumak, her biri farklı bir hakikate açılan o kırk kapıdan geçme sanatıdır. Bu sayfalar boyunca gözle görmekten (Ru'yet) vazgeçip kalple görmeye (Basîret), nefsi sevmekten (Heves) vazgeçip sadakatle sevmeye (Vefâ) ve nihayetinde dildeki gürültüyü susturup gerçek kurtuluşa (Necât) ermeye davetlisiniz. Kapıları açan anahtar elimizde; o da sükût ve ihlâstır. Vücudun İklimine ve Ruhun Menbainâ Yolculuk: Bir Mukaddime İnsan, kâinatın bir hülasası; kelâm ise o kâinatın ruhudur. Elinizde tuttuğunuz bu eser, sadece kağıt ve mürekkepten müteşekkil bir nesne değil; insanın kendi iç dünyasında çıktığı o engebeli ama bir o kadar da nurani yolculuğun hikâyesidir. Zira biz biliyoruz ki; hayat, sadece bir nefes alışverişi değil, bir idrak ve duyuş meselesidir. Görmenin ve Anlamanın Mertebeleri Çoğu zaman sadece baktığımızı sanırız; oysa bakmakla görmek arasındaki o uçsuz buçsuz mesafe, Ru'yet ile Kulluk arasındaki fark kadardır. Göz, maddeyi Ru'yet ile seçerken; akıl, hadiseleri Nazar süzgecinden geçirir. Ancak hakikat, ancak Basîret ile kalbe doğar ve tüm benliğimizle bir Kulluk bilincine ulaştığımızda "görmek" tamamlanır. Bu kitap, okuyucusunu satır aralarında Kırâat ederek okumaya değil, hayatı Hidâyet ile yürekten anlamaya davet etmektedir. Sevginin ve İnceliğin Dokusu Sevmek, bir iddiadan öte bir kıvamdır. Kimimiz Heves ile nefsimizin rüzgarına kapılır, kimimiz Hevâ ile akıl dairesinde sevmeye çalışırız. Fakat asıl mesele, ruhun Muhabbet ile incelenmesi, gönlün Rikkat ile yumuşamasıdır. Bu eser; sadakatin adı olan Vefâ'dan, teslimiyetin adı olan İman'a uzanan o ince köprüyü tasvir etmektedir. Ruhun nezaketi olan Şu'ur, burada sadece bir kavram değil, yaşanması gereken bir hâldir. Düşüncenin Derinliği ve Huzurun Reçetesi İnsan, düşündüğü kadar vardır. Geçmişin yükünü Tezekkür ile hikmete dönüştüren, geleceği Tedebbür ile inşa eden ve nihayetinde kâinatın delilleri üzerinde Tefekkür eden bir zihin; karanlıktan aydınlığa çıkar. Bu sayfalar boyunca size eşlik edecek olan asıl ses, sessizliğin sesidir. Çünkü biliriz ki; > "Bulan susar, susan kurtulur, kurtulan ise saadet bulur." > Dünyanın süsü olan insanın, kendi içindeki İhlâs cevherini bulma çabasıdır bu yazıların gayesi. Eğer bu satırlar, sizin amelinize bir parça ışık, ilminize bir nebze süs ve ruhunuzun itaat iklimine bir damla su taşıyabiliyorsa, muradımız hasıl olmuş demektir. Şimdi, bu kelimelerin rehberliğinde kendi derinliğinize inmeye, Sabır ile görmeye ve Secde ile bulmaya hazır mısınız?

Vira Bismillah...

MUKADDİME (Giriş):

Beş Kapı Bir Anahtar Bismillah...

Elinizde tuttuğunuz bu eser, kelimelerin sadece sözlük anlamlarından değil, ruhun en mahrem duraklarından süzölüp gelmiştir. İnsan, bu dünya gurbetinde kendini arayan bir yolcu; hayat ise önümüze serilmiş devasa bir "Kavramlar Atlası"dır. Yazmak ve okumak, bizim için sadece bir meşgale değil; her biri farklı bir hakikate açılan o beş kapıdan geçme sanatıdır. Fesat Nârından İdrak Nûruna Yolculuğumuz, ne yazık ki sözün aslının yandığı, yalanın ve hıyanetin gönülleri viran ettiği o karanlık meydanda başlar.

Ancak biz biliyoruz ki; bu fesat nârından kurtulmanın yolu, gözün gördüğüyle yetinmeyip Basîret kandilini yakmaktır. Göz sadece toprağı ve taşı görürken, gönül o zâhirin ardındaki binbir işareti okumaya memurdur. Her Kapı, Bir Mertebe Bu kitabın sayfaları arasında ilerlerken; Ru'yet kapısından bakacak, Nazar ile fikir yürütecek, Şu'ur rüzgârıyla uyanacak ve nihayetinde tüm benliğinizle Kulluk secdesine varacaksınız. Sevginin ateşten bir at gibi içimizde kişnediğı, Rikkat ile gönlün bir cam gibi incelendiğı ve İdrak ile her düğümün çözüldüğü o gizli bahçelere gireceksiniz. Tek Anahtar: Sükût ve İhlâs Kırk kapının her birinden bir parça daha "eksilerek" geçtikten sonra, varacağımız o son menzilde bizi bekleyen tek bir anahtar vardır: Sükût. Çünkü asıl sır, bulduğunda susmakta; sustuğunda ise gerçek kurtuluşa (Necât) ermektedir. Dünyanın süsü olan insanın, kendi içindeki o en kıymetli hazineyi, yani İhlâs'ı bulma çabasıdır bu eserin tüm derdi. Şimdi, ey yolcu... Benliğinin gölgesini kapı eşiğinde bırak ve içeri gir. "Bulan susar, susan durur; durağanlıkta sır vardır, Kurtulan mutlu olur; mutluluğun özü dar'dır."

Erdal Balcı

KAPILAR ARALANIRKEN

1. Kapı: Görmenin Mertebeleri (Ru'yet'ten Kulluk'a) Ru'yet: Gözün ilk kapısıdır, dış dünyayı temaşadır. Basîret: Kalbin devreye girdiğı, "Göz yumup dünyaya bak" dediğiniz o eşsiz hayret makamıdır. Kulluk: Tüm benlikle görmenin zirvesidir; benliği kesip kula dönüşmeden ulaşamaz.
2. Kapı: Sevmenin Kimyası (Hevâ'dan İman'a) Hevâ ve Heves: Akli kandıran gölgeler ve nefsin geçici ateşleridir. Vefâ: Sadakatle sevmek, dostun cefasına sabredip dilde şifa bulmaktır. İman: Sevginin teslimiyetle mühürlendiğı, insanı "ben"den kurtaran son duraktır.
3. Kapı: Anlamanın Derinliğı (Dirâyet'ten İbâdet'e) Firâset: Karanlığı biçen sessiz bir kılıç gibi, bakışın doğruysa kalbin açılmasıdır. İbâdet: Sadece el kaldırmak değil, gönlü Hakk'a eğmektir; anlamanın en derin secdesidir.
4. Kapı: Düşüncenin Kanatları (Tezekkür'den Teemmül'e) Tefekkür: Kâinat kitabını her zerrede Hakk'ın sırrını görerek okumaktır. Teemmül: Ümit ve beklentiyle, yarınlar için edilecek en sessiz duadır.
5. Kapı: Sükût ve Necât (Huzurun Reçetesi) İhlâs: Amelin en saf süsü, geceyi gündüze yakan o nurdur. Necât: Susmanın bilgeliğıyle gelen o büyük kurtuluş, aşk denizinde hayat bulmaktır

1. BÖLÜM: NAR-I FESAT (Hicivler ve Toplumsal Eleştiri)

HİCİV GAZELİ

Sözün aslı yanarken nice efsâne verir cânâ
Ne demdür bilmez ol âvâre dil, her lahza bir yânâ

Emanet derdidir mâhî-i deryâ gibi cân ü ten
Ne çâre kim fesâda döndü hâk-i sîdk u îmânâ

Verip va'd-i visâl ey meh, niyâzın aldı bî-pervâ
Döner bir lahza sonra âh ile mazlûmu hicrânâ

Bu üç illet ki çöker bir gönüle, külhân-ı hicrândır
Ziyâ-yı Hak'dan irak düşmüş olur dâim o meydânâ

Erdal der kim: "Sırat-ı müstakîm üzre yürür ârif
Yalan, hıyanet ü ahdsizlik olmaz ana erkânâ."

(Aruz: mefâilün mefâilün mefâilün mefâilün)

Günümüz Türkçesi ile Açıklama

- 1.Yalan söz, insanın gönlünü viran eder; O savrulmuş dil ne dediğini bilmez, her an başka tarafa döner.
- 2.Emanet, ruhla beden arasındaki derin bir sorumluluk gibidir; Ne çare ki doğruluk ve iman toprağı bozulmuş, fesada uğramıştır.
- 3.Ey sevgili, kavuşma sözü verdin ama pervasızca çiğnedin; Bir an geçmeden aşığı ahlâr içinde bırakıp uzaklaştın.
- 4.Bu üç kötülük bir gönle çökerse, orası bir acı ve ayrılık ateşi olur; Böyle biri, hakikat ışığından uzak bir meydanda kalakalmıştır.
- 5.Erdal der ki: "Gerçek yolun yolcusu olan ârif, doğru yoldan şaşmaz; Yalan, hıyanet ve vefasızlık onun ahlâkı olamaz."

HİCİV GAZELİ II

Sözün hemân olur efkârı perîşân eden yalan,
Cihânın mülkünü yıktın, pâdişâhım, bu ne figân?

Dudakta dürlü hakikat, dile düşmüş nice riyâ,
Seninle köhne sarayda doğruluk bulmaz aslâ.

Emânet ehlinin amma hıyânet olmuş âdetin,
Kulun elinde emânet, sende yitmiş her nişânetin.

Vefâ dedikleri söz mü, yoksa masal mıdır hepsi?
Verip de tutmamak oldun devr-i saltanatın nefsi.

Bugün münafık olanın devleti olur mu bekâ?
Yalan, hıyânet, vefâsızlıkla çöker her bir binâ.

HİCİV GAZELİ III

Sözün yalandır efendim, devleti gamza sürer,
Ne vakit açsan o dudak, hakikat senden ürker.

Riyâyı tac u hilâl ettin, adâlet sende garîb,
Sarayın üstüne çöken sis, senin nefesindir ayîb.

Emânet ehlinin amma, hıyânet oldu sermâye;
Kulun hakkını yiyen, sence mahşerde ne pâye?

Vefâyâ gel de soralım, sen mi bilirsin ahd ü peymân?
Verip tutmamakla meşhûrsun, bu millet senden bîzâr hemân.

Yalan, hıyânet, vefâsızlık... Üç gamzen oldu tahtına,

Münafık alâmetiyle hüküm sürülmez bahtına.

Günümüz Türkçesi ile Açıklama

1. Beyit: Efendim, senin sözün yalandır; devleti (veya saadetini) bir bakışınla keder içine sürüklersin. O dudaklarını ne zaman açsan, gerçek senden korkup kaçar.
2. Beyit: İkiyüzlülüğü kendine taç ve ay-yıldız (iktidar sembolü) yaptın, adalet senin yanında yabancı kaldı. Sarayın üstüne çöken o karanlık sis, senin ayıplanacak nefesinden başka bir şey değildir.
3. Beyit: Görünüşte emanet ehlisin ama senin asıl sermayen ihanet olmuş. Kul hakkı yiyen biri olarak, mahşer günü senin için kim utanır (veya kimin karşısında utanırsın)?
4. Beyit: Vefaya gelip soralım; sen söz vermeyi ve ant içmeyi bilir misin? Söz verip tutmamakla tanınmışsın; bu millet artık senden hemen bıkmış, usanmıştır.
5. Beyit: Yalan, ihanet ve vefasızlık... Bu üçü tahtının süsü/gamzesi oldu. Ancak münafıklık alametleriyle (bu üç kötü huyla) bir saltanatın sonu hayırla sürülmez.

MESNEVÎ NEFESİYLE

Ru'yet dedi: "Ey yolcu, gözün gördüğüne aldanma, Nazarını derine sal; sır, yüzeyde değil, kanmada." Basîret açılınca, kalp kuyu değil gök oldu, Şu'ur bir kuş kanadıyla ruhumu semâya doldurdu. Sevgi, ateşten bir burak idi; içimde kişnedi durdu, İdrak tutup dizginini, beni Hakk'a doğru yordu. Hevâ bir gölgeydi, akli kandırıp iz sürdürürdü; Aşk ise bir şimşek gibi çakıp gönlümü dürdürdü. Hübb açınca bahçesini, heves utandı kendinden, Vefâ geldi ardından; îman eyledi gönlü ben'den. Dirâyet akli yoğurur, rivâyet ardın toplardı; Hidâyet bir nur idi, gönül çölüne hoplardı. Firâset bir arı gibi koklardı gizli balı; Kirâat okur, İbâdet çözer her kelâmın hâlini. Dikkat gözün kapısıdır, rikkat gönlün ince sisi; İdrak çözer düğümleri, muhabbet eder hepsini. Şu'ur sabah rüzgârıdır, iç âlemi uyandırır; İtaat, son incelik, kulun benliğini kandırır. Tezekkür geçmişin bağı, tedebbür yarın seferi, Teakkul kader ilmidir; tefekküh tartar eseri. Tefekkür gök kubbedir, teemmül ümittir onda; Her biri yol gösterir âşıka, kendi yolunda. Sonra bir ses duyuldu gönlümün en derininden: "Sabreden görür; gören hisseder; bilen iner secdeden." "Secde eden bulur, bulan susar; susan erer sırta, Kurtulan şevinç bulur; mutluluk döner nur'a." Bil ki dünya insana süs, insan da ilme aynadır; İlmin amelle tohumudur, amelin ihlâs kanadır. Ey yolcu, neyi ararsan kendinde ara önceden; Benlikten eksil ki Hakk'a varasın: yol budur, özceden.

2. BÖLÜM: MAKAM-I İDRAK (Kavramlar: Basîret, Rikkat, Vefâ, İdrak Kapıları)

KÖR NURUN PEŞİNDE

Gecenin omzuna yaslandım... Ru'yet açtı kapısını: "Gel," dedi, "gözün gördüğü kadar değilsin." Nazar saldım eşyaya, her zerre kendi hikâyesini fısıldadı. Basîret indi kalbime bir nur gibi, Şu'ur dokundu içimdeki derin kuyuya, Sanki ruh, sevginin kanatlarında bir kırık zamandan geçiyordu. İdrak, alnıma serilen ince bir yazıydı: "Benliğinle gör ki, kulluğun tam olsun." Hevâ düştü önüme bir gölge gibi, Aşk çarptı kalbime, Ve göğsümde bir ateş hâline geldi hübb. Heves söndü; vefâ kaldı. İman, içimde bir dağ gibi durdu, Sesimi bile susturan bir ağırlıkla. Dirâyetle anlamaya çalıştım kendimi, Rivâyetle geçmişimin sesini. Hidâyet, geceme bir kandil aştı; Firâset, sessiz bir kılıç gibi Karanlığı biçti. Kirâat, bana kelimelerin derinliğini öğretti. İbâdet... Var olan her anlamın gölgesiz hâliydi. Dikkat gözümde, rikkat gönlümde çiçeklendi, İdrak bir ırmak olup aktı, Muhabbet ruhumu çepeçevre sardı. Şu'urtaze bir sabah gibi içime doğdu, Ve itaat... Tüm inceliğiyle beni toprağa eğdi. Tezekkür eski yaralarımı çağırdı, Tedebbür

geleceği okudu. Titreyen bir kandilin alevinde. Teakkul, kaderimin ilmiklerini çözdü; Tefekkür tarttı beni Vicdan terazisinde. Tefekkür gökleri açtı üzerimde; Teemmül, ümidin gölgesini örttü yüzüme. Sonra bir ses yükseldi İçimin en kuytu yerinden: Sabreden gördü. Gören hissetti. Hisseden secde eyledi. Secde eden buldu..... Ve bulan sustu. Biliyorum artık; Dünyanın süsü insandır; İnsanın süsü ilim. İlmin süsü amel, Amelin süsü ihlâstır. Bana düşense, Kendi içimde eriyen bir söz olup, Bütün kapılardan, bir nebze daha hafif geçmek...

□□ BİRİNCİ KAPI: BASÎRET (Kalbin Temaşası)

BASÎRET GAZELİ

Göz yumup dünyaya bak, gör neymiş ol Basîret,
Kalb-i sâfi içre başlar, her zaman bir hayret.

Nûra gark olmuş gönüller, kirlerinden oldu pak,
Görmeyen gönlüyle dünyâ, bir karanlık gurbet.

Nefs-i emmâre önünde çekse bin türlü perde,
Rûha bir ayna olur, kalpte olan ol ferâset.

Akl-ı dünyâ bir kuyu, idrâk ise sonsuz semâ,
Uçmak istersen o gökte, tek kanattır bu basîret.

Erdal, erdin se bu sırra, sus ve sâkin bekle sen,
Zira en son menzildir, aşk elinden bir selâmet.

Kapının Hikmeti (Şerh)

- Basîret: Dış dünyayı değil, kalbinle hakikati gör ki hayret makamına eresin.
- Ferâset: Kalpteki sezgi ve anlayış nûrudur; karanlığı sessiz bir kılıç gibi biçer.
- Şuhûd: Görerek bilme, bizzat şahit olma halidir; her neye baksan ilâhi bir tecellî görmektir.
- "Göz gördüğünü sanır; hakikatse içte saklı,
- Dış kabuk ten gibidir; öz cevherdir asıl aklı. Kapının Sırrı: Arapçada görmenin pek çok mertebesi vardır. Gözle sadece maddeyi seçmeye Ru'yet denir. Ancak insan, eşyanın ötesine geçmek istediğinde Nazar ile fikir yürütür. Yolun asıl aydınlığı ise Basîret kapısında başlar. Basîret; kalbin bir kandil gibi yanması, dış dünyadaki renklerden geçip ruhun aynasındaki nûra talip olmaktadır. Bu kapıdan geçen kul bilir ki; görmek, aslında varlığı aşmaktır. Kavramsal Harita: * Ru'yet: Maddeyi gözle seçmek. * Nazar: Fikir süzgecinden geçirerek bakmak. * Basîret: Kalbin bir kandil gibi yanıp hakikati görmesi. * Kulluk: Tüm benlikle görmenin zirvesi. Hikmet: Görmek, eşyanın ardındaki nûra şahitlik etmektir. Gören kul, artık hayret makamındadır.

□□ İKİNCİ KAPI: RİKKAT (Gönül Zarafeti)

"İncelen bir ruhla ancak, yol bulursun vuslate...

" RİKKAT GAZELİ

Nefse galip gelmek istersen, gönül ver Rikkate,
İncelen bir ruhla ancak, yol bulursun vuslate.

Gözyaşıyla ıslanırsa, kalb olur bir gülşen-i aşk,
Sert olan kalpler uzaktır, dâima bu devlete.

Bir karıncanın yükünde, hisset öz can sızını,
Ermeyen rıkkatle dilde, bakamaz hiç hikmete.

Kırma bir kalbi sakın sen, Arş-ı Alâ'dır o yer,
Zulmeden her pençe bir gün, dûş olur bin zillete.

Erdal, istersen ki ruhun, nûr ile dâim dola,
Merhamet eyle cihâna, er bu nâzen rıkkate.

Kapının Hikmeti (Şerh) Rikkat:

Gönlün merhametle parlaması ve başkasının derdiyle hemhâl olmasıdır. Muhabbet: Ruhtaki incelik; ruhu çepeçevre sarıp sınırlar düğümünü çözer. "Rikkat gönlün gözyaşı; incelikten ibaret, İnce bir hisle varılır, dâima ol devlete." Kapının Sırrı: İnsan sadece et ve kemikten değil, incelikten yoğrulmuştur. Gözde başlayan bu zarafete Dikkat denir; ancak asıl mesele gönlün bir gül yaprağı gibi yumuşaması, yani Rikkat halidir. İncelen bir ruh, hakikate vuslatın yolunu bulur. Bu kapıdan geçmek, bir karıncanın yükünde kendi can sızısını hissetmek, hiçbir kalbi kırmadan Arş-ı Alâ'ya hürmet etmektir İtaat: Tüm benlikte incelik; kulu tıpkı topraktan yarılan bir tohum gibi teslimiyete götürür. Kavramsal Harita: * Dikkat: Gözdeki incelik. * Rikkat: Gönüldeki yumuşaklık ve merhamet. * Muhabbet: Ruhtaki o ince sızı. * İtaat: Tüm benlikle boyun eğme zarafeti. Hikmet: Sert olan kalp hakikatten uzaktır. Gönül ancak bir gül yaprağı gibi incelirse Arş'ın kokusunu alır.

□□ÜÇÜNCÜ KAPI: VEFÂ-SEGVÎ (Sevgi ve Sadakat)

"Gül dikensiz olmaz elbet, dost cefâsız sevilmez..."
"Vefâda buldum nefesimi, İman'da tüm benliğimi yeniden."

VEFÂ GAZELİ

Sözde durmak, dostâ sâdık kalmak adın koy Vefâ,
Çekmeyen bu yolda zahmet, süremez bir gün sefâ.

Gül dikensiz olmaz elbet, dost cefâsız sevilmez,
Aşk odunda yanmayan can, bulmadı dilde şifâ.

Ahde sâdık kal ki rûhun, Arş-ı Alâ'ya çıka,
Bî-vefâ olan kişide, kalmadı nûru safâ.

Eski dostun gölgesinde, dinlenir her yorgun can,
Hangi gönlün mülkü varsa, temeli elbet Vefâ.

Erdal, istersen ki ismin, bâkî kalsın dünyâda,
Her nefeste dostâ sâdık, göster her dâim vefâ.

Kapının Sırrı:

Sevmek, sadece bir duygu değil, bir mertebe yürüyüşüdür. Akılla sevmeye Hevâ, nefisle sevmeye Heves denir ki bunlar geçici gölgelerdir. Ancak sevgi, sadakatle harmanlandığında adı Vefâ olur. Vefâ, aşk ateşinde yanıp dilde şifa bulmak, verilmiş bir sözü (ahdi) Arş-ı Alâ'ya kadar taşımaktır. Kavramsal Harita: * Hevâ ve Heves: Aklın ve nefsin geçici rüzgârları. * Vefâ: Sadakatle sevmek, ahde sâdık kalmak. * İman: Tüm benliğiyle, şeksiz şüphesiz sevmek. Hikmet: Aşk ateşinde yanmayan can, dilde şifa bulamaz. Vefâ, kulun ruhlara aleminde verdiği sözü bu dünyada tutmasıdır.

□□DÖRDÜNCÜ KAPI: İDRAK (Anlamanın Sırrı)

"Anlamazsan cevheri sen, her taşı sanırsın hâk..."

"İdrak dokundu alnıma:

Gören anlayandır; anlayan kulluk edendir."

İDRAK GAZELİ

Akl-ı cüz'î kâfi gelmez, ister elbet bir İdrak,
Zirve-i irfâna çıkan, her kederden oldu pâk.

Okumakla bitmiyor bu, kâinatın sırları,
Ruh gerek ki anlaya ol, sırrı eylese in'itâk.

Zâhiri gördün yeter mi, bâtına bir yol ara,
Anlamazsan cevheri sen, her taşı sanırsın hâk.

Perdeler birbir çekilse, kalbe doğsa nûr-ı Hak,
Göz kamaşsın öyle bir gün, her düğüm olsun fıkâk.

Erdal, istersen ki deryâ, katrede gizli kalsın,
Sus ve seyret âlemi bak, her tecellî bir İdrak.

Kapının Sırrı:

Anlamak, sadece zihni bir çaba değil, varlığın en derin secdesidir. Akılla anlamaya Dirâyet, nakille anlamaya Rivâyet denir. Fakat hakikat, yürekle anlamak olan Hidâyet ile gönle iner. Gerçek İdrak, her kederden pak olup, her damlada (katrede) gizli olan deryayı görebilmektir.

Kapıların Hikmet Özeti:

- Vefâ: Sadakat göster ki bu yolun çilesi sonunda sana huzur versin.
- İman: Tüm benlikle sevmektir; nefes ve varlık odur.
- İbâdet: Tüm benlikle hissederek anlamanın zirvesidir. • Hidâyet: Gökten bir nur gibi kalbe düşen hafif bir sızıdır. Kavramsal Harita: * Dirâyet: Akılla kavramak. * Hidâyet: Yürekle ve ilahi yardımla anlamak. * İbâdet: Anlamanın zirvesi; hissederek eğilmek. Hikmet: Anlamak, perdelerin kalkmasıdır. Katrede deryayı gören kişi, kâinatın sırrına vâkıf olmuştur.

□□BEŞİNCİ KAPI: NECÂT (Kurtuluş ve Sükût)

"Bulan susar, susan kurtulur, kurtulan mutlu olur.

TEFEKKÜR GAZELİ

Her çiçekte, her böcekte eyle dâim Tefekkür,
Sırr-ı Hak her zerrede, eyler dille teşekkür.

Bak kitâb-ı kâinâtın her bir ince harfine,
Gördüğün her nakş-ı san'at, rûha bir nûrlu tezkür.

Dağ, deniz, gökler ve yer bir gizli dille söze başlar,
Hikmet-i Rabb'i duyan can, gayrı olmaz mütekebbir.

Aklını rehber kılıp gez, her tecellî bir durak,
Düşünen bir kalp için dünyâ, olur her an münevver.

Erdal, istersen eğer bulmak hakikat yolunu,
Sus ve seyret âlemi, her nefes olsun tefekkür.

Kapının Sırrı:

Düşünmek, ruhun nefes almasıdır. Geçmiş Tezekkür etmek bir ayna, geleceği Tedebbür etmek ise kalbin nabzıdır. Fakat asıl büyük yolculuk, kâinat kitabını Tefekkür ile okuyup, her zerrede Hakk'ın teşekkürünü duymaktır. Bu kapıdan geçen yolcu bilir ki; gerçek kurtuluş (Necât) dilde başlar. Sabırla gören, secdeyle bulur; bulan ise ancak sükûtun o derin deryasında huzura erer.

NECÂT GAZELİ (Kurtuluş)

Sustuğun demdir ki dilde, başlar ol nûrlu Necât,
Kurtulanlar buldu elbet, bahr-i aşk içre hayat.

Sabreden erdi murâda, dindi dünyâ sancısı,
Görmeyen gönlüyle bulmaz, ne selâmet ne sebât.

Nefsi bağla bir sükûtla, dursa her türlü figân,
Sessizliğin bittiği yer, rûha bir özge berat.

Buldu kim derviş olup da, bir kanaat mülkünü,
İşte odur ehl-i cennet, işte odur asıl Necât.

Erdal, istersen ki kalbin, dâima mes'ud ola,
Sus ki deryâlar durulsun, bitti her türlü memât.

Kapının Hikmeti (Şerh)

- Tefekkür: Olaylar ve deliller üzerinde, kâinatın nakışlarını okuyarak düşünmektir.
- Teemmül: Ümidin en sessiz duası, beklentiyle yoğrulmuş bir düşüncedir.
- Necât: Gerçek kurtuluştur; dildeki gürültüyü susturup aşk denizine dalmaktır.
- İhlâs: Amelin en saf nûru, kurtuluşun gizli mühürüdür. Kavramsal Harita: * Tefekkür: Olaylar üzerinde derinleşmek. * Teemmül: Ümitle bekleyerek düşünmek. * İhlâs: Amelin en saf hali. * Necât: Mutlak kurtuluş ve sessizlik. Hikmet: Bu yolun sonu sükûttur. Benlikten "eksilerek" geçen yolcu, aşk denizinde hayat bulur ve dilsiz bir duaya dönüşür.

Erdal Balcı 2

Bir Kargadan Ders Aldım

Bu sabah yine kuş sesleri ile uyandım.
Gökyüzüne baktım.
Bir karga sürüsü gördüm,
Bizim tarlaya kondular.
Koştum...
Tarlaya vardım;
Dün attığımız buğdayı yiyorlar.
Yediğiniz buğday benim,kul hakkıdır dedim.
Biri cevap verdi,
Biz yukarıdan bakınca "miri" gibi göründü.
Diğeri;
Bu tane ile de olsa ateşten koru kendini ...
Tebessüm ettim.
Uçup gittiler...
...Sonra rüzgârın yönü değişti,
Toprak hafifçe kokusunu saldı,sanki "üzulme" der gibi.
Güneş de yüzünü gösterdi.
"Kimini kurt yer kimini kuş yer","kalanı da toprağın gönlü bilir."
Elimi toprağa soktum,nemini hissettim, sabrını, sessizliğini...
Bir dua gibi yayıldı içimde huzur:
Bugün eksilen değil, çoğalan bir şey vardı sanki.
Kargalar uzaklaştı,
Ama bıraktıkları boşlukta bir umut uçuyordu,
Kanat sesine karışan bir ses:
"Rızkı veren, yeniden yollar."
Yürüdüm ağır ağır,her adımda toprağın nabzını dinleyerek,
Ve tebessümüm büyüdü—çünkü biliyordum:
Bazen kayıp gibi görünen şey,aslında yolun kendisidir.

Erdal Balcı 2

Bir Varmış Bir Yokmuş Nefesin

Bir zamanlar, yanında susmak bile iyileştirirdi beni.
Dünya omzumdan iner, akşamlar daha erken yumuşardı.
Geceler sert ve uykusuz olmazdı!
Nefes almak eziyet değil, gözlerinden olurdu.
Çünkü sen vardın,
Ben yaşıyordum.
Varlığın;
Tahta bir sandalyenin yaslanma yeri gibiydi,
Bir dağa yaslanmış gibi hissederdim kendimi...
Şimdi bir bıçak gibi ciğerime batıyor...
Hava var, alamıyorum!
Gece var ama uyku yok!
Saniyeler, içimde hazır kıta yürüyen askerler gibi,
Sert ve acımasız geçiyor!
İlaçlar...
İyileşmek için değil, dayanmak için.
Rüyalar haram, uyanmak daha haram.
Bu sefer acılar daha büyük!
Ne yaşadıysam;
Yeniden omzuma binmiş, aynı yük!
Daha yorgun bir beden.
Ben artık, hayalin eşiğinde yaşıyorum.
Gerçek çok sert geliyor bana,
Karamsar bakıyorum yarına...
Oysa ben senin yanında,
Bir insanın bir insana nefes olabildiğini öğrenmiştim...
Şimdi boşuluyorum!
Sen olsan da olmasan da...
Ve kimseye kızmıyorum!
Görmüyorum artık!
En çok da seni...
Çünkü bazı yokluklar terk ediş değil, sessiz bir kader gibi oluyor.
Ama bil:
Bir zamanlar nefes aldıysam yanında, belki yeniden mümkündür.
Belki bu sefer seninle değil, senden kalan boşlukla, sevgilim...

Erdal Balcı 2

Caney

Rüzgâra Ver Kokun Gelsin
Bir uçurum kenarında durur gibi beklemek seni,
Adın dilimde mühür, sesin kulaklarımda yankı.
Aramızda aşılmaz dağlar, geçilmez denizler değil;
Zamanın ötesine düşmüş, amansız bir veda seninki.
Sesine hasret kaldığım, bari rüzgâra ver kokun gelsin.
Bedenin ve ruhun, artık başka bir gökyüzüne emanet.
Takvimler sensizlik sayıyor,
Burada mevsimler hep ayaz,
Sonsuz ayrılık dedikleri şey;
Caney! İçimde kopan kıyamet...
Ah, o ulaşılamayan kirli beyaz uzaklar...
Yolların bittiği yerde başlar benim çaresizliğim.
Yol kalmadı Caney!...
Çaresizim.
Bir kuşun kanadına yükledim tüm söylenmemişleri.
Söylenememişleri...
Hele kahrolası o keşkeleri.
Gittiğin yerden dönmeyeceğini bile bile beklediğim.
Ne rüyalar teselli eder artık, ne de solgun bir resim.
Gözlerin hayalimde birer yıldız gibi sönük.
Bedenim geçmişe asılı kalmış, ruhumsa sana dönük.
Kavuşmak! Hafızamdan silinmiş sanki yasaklı bir kelime.
Yüzüne hasret kaldığım!
Bari rüzgâra ver kokun gelsin...
Son kez değsin tenime o hayali dokunuşun.
Bu veda nihai, bu gidiş dönüşsüz, bu yer bir sürgün;
Ben, kendi gurbetinde vurulmuş o kuşun...
Hangi yöne baksam, yüzünün gölgesi düşer toprağa.
Bir ömürlük hasreti şu dar göğsüme sığdırdım da,
Sığdıramadım gidişini, yanıp duran bu cana.
Işığın hükmü bitti, karanlık sardı sol yanıma.
Sen göçüp gittin, bense bu gidişin yası...
Bilirim, seni görmem imkânsız;
Bari rüzgâra ver kokun gelsin...
Hangi rüzgâr can verir, canı çoktan çekilmiş bu cana?
Kavuşma ihtimali dipsiz kuyuda unutulmuş bir rüya,
Sen sonsuz bir uykuda, bense o uykunun kabusunda;
Seninle başladı hayat, seninle kapanır bu sayfa...
Bekle Caney!
Kokunu da yüreğimde getirecem sana...
Beni bıraktığın yerden... dün almaya geldiler,
Deli olduğumu sanıyorlar!
Seni sevmenin adı tıpta akıl tutulması!
Aslında bu ruhun yavaşça yorulması...
Karanlık, soğuk bir odanın uyandırdım sabahına,
Adını yazdığım camda kalan nefesinin buğusuna...
Seni kaybettiğim gün, ben aklımı da uğurladım,
Kendi cenazemde durup en çok da sana ağladım.
Anladım ki bu dünya, aramızda koca bir engel.
Dün gece seni rüyamda gördüm,
Elinde bir beyaz kefen; "Gel." dedin,

“Bitsin bu sürgün, kurtulsun beden.”
Bir sedye, bir yeşil örtü, sessiz bir hastane çıkışı...
Bitti artık bu delilik, bitti o yokluğun yakıcı azabı...
Tıp kazandı, ben öldüm; ama ben sana geldim...
Kokunu da yüreğimde sana getirdim...

Erdal Balcı 2

Dün Bugün Yarın

Ne yaşadım sayıldı.
Ne öleceğim soruldu.
Zaman denilen cellât!
Dün, mezarımı kazdı.
Bugün, gömdü.
Yarın, üstüme toprak attı.
Ama bak!
Hâlâ ayaktayım, diz çökmedim.
Dünle hesaplaşacağım,
Yarını, not aldım,
Bugüne, tükürecem!
Çünkü ben, zamanın hiç ettiği bir ömür değilim!
Acıdan şarkı yapmayı öğrenmiş inatçı bir adamım!

Erdal Balcı 2

Ekim'de Ölmek

Ekim, sonbaharı hatırlatır, vedalaşmanın adı...
Sarıp solmanın, rüzgarda savrulmanın,
Aynı zamanda; toprağa düşmenin zamanı...
Bizim buralarda baharlar olmaz!
Ne ilkbahar ne de sonbahar.
Ya yazın sıcağı, ya kışın poyrazı yakar.
Açmadan kurur, dalında yapraklar.
Ekim tek başına bir mevsim, tek başına bir bahar.
Ekim'de ölmek ne güzel!
Bir tohum gibi düşersin toprağa.
Ne yanar ne de üşürsün.
Dilimde duam olsun, kavuşmak Ekim'de olsun,
Mezarımı dostlar kazsın.
Başımda hanım kalsın.
Dostlar bir defa, bir Fatiha onbir İhlas okusun.
İsterim eşimden ve çocuklarımdan dua,
Cumadan cumaya yanımda ola...

Erdal Balcı 2

Gazel - 3 Kötü Haslet

Sözün hemân olur efkârı perîşân eden yalan,
Cihânın mülkünü yıktın, pâdişâhım, bu ne figân?

Dudakta dürlü hakîkat, dile düşmüş nice riyâ,
Seninle köhne sarayda doğruluk bulmaz aslâ.

Emânet ehlinin amma hıyânet olmuş âdetin,
Kulun elinde emânet, sende yitmiş her nişânetin.

Vefâ dedikleri söz mü, yoksa masal mıdır hepsi?
Verip de tutmamak oldun devr-i saltanatın nefsi.

Bugün münafık olanın devleti olur mu bekâ?
Yalan, hıyânet, vefâsızlıkla çöker her bir binâ.

Erdal Balcı 2

Gazel - 3 Kötü Haslet - II

Sözün yalandır efendim, devleti gamza sürer,
Ne vakit açsan o dudak, hakikat senden ürker.

Riyâyı tac u hilâl ettin, adâlet sende garîb,
Sarayın üstüne çöken sis, senin nefesindir ayîb.

Emânet ehlinin amma, hıyânet oldu sermâye;
Kulun hakkını yiyen, sence mahşerde ne pâye?

Vefâyâ gel de soralım, sen mi bilirsin ahd ü peymân?
Verip tutmamakla meşhûrsun, bu millet senden bîzâr hemân.

Yalan, hıyânet, vefâsızlık... Üç gamzen oldu tahtına,
Münafık alâmetiyle hüküm sürülmez bahtına.

Erdal Balcı 2

Gazel - Dünya Fani Bunu Bil

Sözün aslı yanarken nice efsâne verir cânâ
Ne demdür bilmez ol âvâre dil, her lahza bir yânâ

Emanet derdidir mâhî-i deryâ gibi cân ü ten
Ne çâre kim fesâda döndü hâk-i sıdk u îmânâ

Verip va`d-i visâl ey meh, niyâzın aldı bî-pervâ
Döner bir lahza sonra âh ile mazlûmu hicrânâ

Bu üç illet ki çöker bir gönüle, külhân-ı hicrândır
Ziyâ-yı Hak`dan ırak düşmüş olur dâim o meydânâ

Erdal der kim: "Sırat-ı müstakîm üzre yürür ârif
Yalan, hıyanet ü ahdsizlik olmaz ana erkânâ."

Erdal Balcı 2

Gazel - Gel Ey Yâr - I

Gam-ı hicrânla yanar bağrım, ey mâh-ı cemâl
Sensiz geçen her dem olur ömrüme bin infiâl

Gözlerim yolda, gönlüm sende, dilim âh ile zâr
Gel ki vuslatla bulunsun bu gönül bir itidâl

Geceler sensiz uzar, yıldızlar bile hüzün taşır
Adını anınca kalbim bir başka âleme ulaşır

Rüzgârın bile nefesinde hayâlin dolaşır
Sensiz dünya ne bahâr, ne neş'e-i aşkı taşır.

Âhım feleğe varır, gök kubbe titrer nâlemden
Yanar içimde aşkın, nûr doğar her pâlemden

Bir tebessümün yeter, kurtulayım elemden
Gel ey sultan-ı dil, kurtar beni bu melâlimden

Gülüşün güle bedel, sözlerin şükker gibi
Sensiz geçen her nefes, aşkıma neşter gibi

Gözlerimde yaş olur, gönlümde sızı gibi
Gel ki bitsin bu firak, kalmasın yara gibi.

Kervan-ı ümit geçti, ben kaldım yol başında
İsmin yazılı gönlümün her mezar taşında

Bir gün dönersin diye sabrın bekleyişinde
Dua ederim aşkına her gözyaşımle.

Ey gönlümün sultanı, ey sevdamin menzili
Sensiz eksik bu ömür, sensin bahtımın aslı

Gel de tamam olsun kaderimin çizgisi, dili
Vuslatınla bulsun nihâyet murâdını bu dil-i bî-kesî

Erdal Balcı 2

Gazel - Gel Ey Yâr - II

Hicrânınla perîşân oldu bu dil-i nâlân
Ey meh-i cemâl, sensiz kaldı âlem-i cân

Her şeb hayâlinle dolar çeşmimde giryân
Gel ki vuslatınla bulsun huzur bu hicrân

Nefes nefes ateşindir gönlümde yanan
Âh-ı dilim arşa çıkar, âlem olur figân

Her dem derdini çeker bu bî-çâre cân
Gelsen bahâr olur, kışa dönen zaman

Gözlerimde sûretin, gönlümde âteş-i aşk
Âkıbet sabrım tükenir, kalır yalnız bir âh

Gamzen bir şem` gibi, ben ise pervâne misâl
Sensiz geçen her lahza olur bî-nihâyet günah

Gülşen-i ömrüm harâb, sensiz virânedir
Her melâl seninle gelir, yine senden mededdir

Bir tebessümün kifâyet, gönlüm için devâdır
Gel ey yâr-ı nâzenîn, firkat bana belâdır

Kervân-ı ümit geçti, ben kaldım nâ-çâr
Rûhumda feryâd, dilimde bitmeyen zâr

Her gece duâ eder bu gönül âşinâ-yı aşk
Bir gün rahmetin iner diye, ey sâhib-i ikrâr

Ey sultân-ı dil, ey devlet-i aşkın nişânı
Sensiz mâtemdir cihân, sensin ömrümün niyâzi

Gel ki nihâyet bulsun bu sevdânın güdâzi
Vuslatınla şâd olsun bu gönlün ihtiyâci.

Erdal Balcı 2

Gazel - Hazan

Bir gül açtı gönlümde,zannederken bahar,
Lâkin o bahâr değil, hazânın gölgesiymiş.

Gökyüzü ağlıyordu, her damlada gözyaşı akar,
Sanki benim derdimi yâre duyurmak istermiş.

Şimdi her yer sessiz,neşeyle doluydu her köşe,
Bülbül bile gelmiyor şimdi,viran olmuş bu yere.

Bakışların yâd-ı kadîm şimdi, gözlerim seni bekler,
Ne bir ses var ne de bir nefes; ıssız kaldı bu yer,

Ufukta bir yıldız kaydı, bitti bütün hayâller.
Bana kalan, bir hatıra ve dinmeyen bu keder.

Erdal Balcı 2

Gazel - Hicran

Ey yâr-ı bî-vefâ, dil-hâne-i gamda bıraktın sen,
Âh ile yanar gönül, şem`-i perîşânamda bıraktın sen.

Sîne çâk çâk oldu firâkınla ey meh-i tâbân,
Zülfünle bağladın, hicran-ı zindânımda bıraktın sen.

Âvâre sevdâya düşürdün beni, ey yar-ı dilârâm,
Vuslat hayâl oldu, hicran-ı meydânımda bıraktın sen.

Tîğ-i cefân değdi, şehîd-i aşk eyledin beni,
Hakkın huzûrunda, niyâz-u fermânımda bıraktın sen.

Gerçi kavuşmak yazılmadı ise tal`at-ı yâre,
Adını ebediyen, kalbimin dîvânında bıraktın sen.

Erdal Balcı 2

Gazel-i Basiret

Göz yumup dünyaya bak, gör neymiş ol Basîret,
Kalb-i sâfî içre başlar, her zaman bir hayret.

Nûra gark olmuş gönüller, kirlerinden oldu pak,
Görmeyen gönlüyle dünyâ, bir karanlık gurbet.

Nefs-i emmâre önünde çekse bin türlü perde,
Rûha bir ayna olur, kalpte olan ol ferâset.

Akl-ı dünyâ bir kuyu, idrâk ise sonsuz semâ,
Uçmak istersen o gökte, tek kanattır bu basîret.

Erdal, erdin se bu sırra, sus ve sâkin bekle sen,
Zira en son menzildir, aşk elinden bir selâmet.

Erdal Balcı 2

Gazel-i İdrak

Akl-ı cüz'î kâfi gelmez, ister elbet bir İdrak,
Zirve-i irfâna çıkan, her kederden oldu pâk.

Okumakla bitmiyor bu, kâinatın sırları,
Ruh gerek ki anlaya ol, sırrı eyleyse in'itâk.

Zâhiri gördün yeter mi, bâtına bir yol ara,
Anlamazsan cevheri sen, her taşı sanırsın hâk.

Perdeler birbir çekilse, kalbe doğsa nûr-ı Hak,
Göz kamaşsın öyle bir gün, her düğüm olsun fıkâk.

Erdal, istersen ki deryâ, katrede gizli kalsın,
Sus ve seyret âlemi bak, her tecellî bir İdrak.

Erdal Balcı 2

Gazel-i Necat

Sustuğun demdir ki dilde, başlar ol nûrlu Necât,
Kurtulanlar buldu elbet, bahr-i aşk içre hayat.

Sabreden erdi murâda, dindi dünyâ sancısı,
Görmeyen gönlüyle bulmaz, ne selâmet ne sebât.

Nefsi bağla bir sükûtla, dursa her türlü figân,
Sessizliğin bittiği yer, rha bir zge berat.

Buldu kim derviş olup da, bir kanaat mülkünü,
İşte odur ehl-i cennet, işte odur asıl Necât.

Erdal, istersen ki kalbin, dâima mes'ud ola,
Sus ki deryâlar durulsun, bitti her türlü memât.

Erdal Balcı 2

Gazel-i Rikkat

Nefse galip gelmek istersen, gönül ver Rikkate,
İncelen bir ruhla ancak, yol bulursun vuslate.

Gözyaşıyla ıslanırsa, kalb olur bir gülşen-i aşk,
Sert olan kalpler uzaktır, dâima bu devlete.

Bir karıncanın yükünde, hisset öz can sızını,
Ermeyen rikkatle dilde, bakamaz hiç hikmete.

Kırma bir kalbi sakın sen, Arş-ı Alâ'dır o yer,
Zulmeden her pençe bir gün, dûş olur bin zillete.

Erdal, istersen ki ruhun, nûr ile dâim dola,
Merhamet eyle cihâna, er bu nâzen rikkate.

Erdal Balcı 2

Gazel-i Tefekkür

Her çiçekte, her böcekte eyle dâim Tefekkür,
Sırr-ı Hak her zerrede, eyler dille teşekkür.

Bak kitâb-ı kâinâtın her bir ince harfine,
Gördüğün her nakş-ı san'at, rûha bir nurlu tezkür.

Dağ, deniz, gökler ve yer bir gizli dille söze başlar,
Hikmet-i Rabb'i duyan can, gayrı olmaz mütekebbir.

Aklını rehber kılıp gez, her tecellî bir durak,
Düşünen bir kalp için dünyâ, olur her an münevver.

Erdal, istersen eğer bulmak hakikat yolunu,
Sus ve seyret âlemi, her nefes olsun tefekkür.

Erdal Balcı 2

Gazel-i Vefa

Sözde durmak, dosta sâdık kalmak adın koy Vefâ,
Çekmeyen bu yolda zahmet, süremez bir gün sefâ.

Gül dikensiz olmaz elbet, dost cefâsız sevilmez,
Aşk odunda yanmayan
can, bulmadı dilde şifâ.

Ahde sâdık kal ki rûhun, Arş-ı Alâ'ya çıka,
Bî-vefâ olan kişide, kalmadı nûru safâ.

Eski dostun gölgesinde, dinlenir her yorgun can,
Hangi gönlün mülkü varsa, temeli elbet Vefâ.

Erdal, istersen ki ismin, bâkî kalsın dünyâda,
Her nefeste dosta sâdık, göster her dâim vefâ.

Erdal Balcı 2

Geride Kalanlar (Bit Yakaza Hâli)

Bir gece bir rüya gördüm..
Bir gölün kenarında,
Toplanmış duruyoruz dostlarla.
Gölün içine serpilmiş onlarca ada...
Dedim, hayırdır hikmeti ne ola.
Dediler, adalardan birine,
Peygamber Efendimiz (sav) gelecek...
Şu gördüğün kayıklar bizi,
O'na (sav) götürecektir.
Yüregim tutuştu!
Dedim bu kadar günahla,
Nasıl varılır huzura.
Hele bir sarıla, hele bir sarıla,
Yığılıp kalırım orada.
Dostlar bindi kayığa vardı adaya.
Ellerim dizimde ben kaldım geride.
Telaşlandım, sağıma soluma bakındım.
Bir ben kaldım,
Bir ben kaldım...
Arkama baktım, yerde söğüt dalları...
Birini aldım, koşmaya başladım.
Ben koştukça yollar yokuş oldu,
Sonra çıkılmaz oldu...
Söğüt dalını yukarı uzattım, tutan olmadı.
Ayağımın altı çamurlaştı.
Battıkça battım!
Umudum kalmadı!
Derken bir ses duydum sağımdan,
Konuşuyordu iki kişi...
"Şu geride kalan var ya!
Bir zamanlar bu gurubun en akıllısı en iyisi en efendisi "
Son bir garet!
Söğüt dalını yukarı uzattım.
Dedim "Kimsem yok Allah'ım, sana dayandım".
Derken! Söğüt dalının altından,
Kökler çıktı her yerden, hatta çamurun içinden....
Köklere tutundum çıkarken yukarı, uyandım rüyanın içinden....

Erdal Balcı 2

Gitme Kal Gençliğim

Gitme Kal Gençliğim!
Hani gitmeyecektin!
Sevmiştin!
Hani yaşlanmayız demiştin!
Gitme Kal Gençliğim.
Gitme n olur!
Reva mı bu yaptığın?
Seni nasıl özleyeceğimi bilmez misin?
Hiç mi hatırım kalmadı sende?
Bende kalan herşeyi al...
Bak biraz akıl,sevgi var bir tutam.
Dur! gitme!
Yalan söyledim.
Biraz da umut var bohcamda,beni ayakta tutan. Anlaşıldı gideceksin!
Tamam git!
Giderken, geçmişini de götür benden,
Ama her şeyi al yanına,kuru bir can kalsın bana...
Hadi git! bundan sonra, bakma ardına.
Kalmadı;gözde fer dizde derman.
Anladım!
Geldi Ferman!
Hadi git!
Mezar taşı yastık,
Toprak, yorgan olsun göğsüme.

Erdal Balcı 2

Gunahlarda Ruhunu Kaybetmek

Ben bu satırları, gecenin yarısından
Ve insanlığın çöküş çizgisinden yazıyorum.
Uyku haram, uyanmaksa ondan daha haram!
Dünyanın kalbi artık düzenli atmıyor;
Ritmini zalimlik, nefesini hainlik belirliyor.
Murdar sözler, mürteci ruhlarla karışmış;
Gaddarlık, taş yüreklerin yeni mitolojisi olmuş.
Sebatsızlık insan denen varlığın hafızasını silerken;
Ahlaksızlık ve sapkınlık, kendi karanlığını özgürlük diye pazarlıyor.
Kimseyi hedef almak için değil;
Herkesin yüzüne tutulmuş bir hakikat aynası olarak yazıyorum...
Çünkü çöküşün kaynağı hiçbir sınıf, hiçbir ideoloji, hiçbir topluluk değildir.
Kaynak insandır;
Gölgesinden kaçtıkça kararan insan...
Zalimlik bir yönetim biçimi değil, bir alışkanlık hâline geldi.
Küçük zulümler, büyük kıyametleri büyütür.
Hainlik, artık maskesiz geziyor.
İhanet büyüdükçe sadakat gülünçleşiyor.
Sözün namusu vardır.
İnsanın da olmalıdır.
Bu çağın gerçek salgını çürümüşlüktür.
Teknolojik, parlak, pırıltılı bir tabutun içinde yaşıyoruz.
Ruhlar ölmeyen önce bedenler ölüyor sanıyorduk;
Meğer önce ruh ölmüş, beden onu sadece takip edermiş.
Güç, merhametsizliğin diğer adı değildir.
Merhameti terk eden toplum, kendini terk eder.
Gaddarlığın soğuk mermerini kırmak için sıcaklığı,
İnsanın içindeki son közde ararım...
Bir çağ düşün ki sözler bir rüzgâr,
İnsanlar bir yaprak kadar hafif...
Sadakat, sabır, tutarlılık; hepsi birer "eski moda" sanılıyor.
Kökü olmayan ağaç büyümmez.
Sözü olmayan insan hiç büyümmez.
Ahlaksızlık artık gizlenmiyor, aksine "cesaret" diye alkışlanıyor.
Şapıklık; sınırların, ölçünün, özün kaybı...
Özgürlük, yozlaşma değildir.
Özgürlük, kendine hâkim olmaktır.
Çağ, onu dolduran insanın aynasıdır.
Biz bozuldukça zaman kararıyor;
Biz uyudukça karanlık çoğalıyor.
Karanlığa teslim olmayacağım.
Zulme, ihanete, çürümüşlüğe, gaddarlığa, sebatsızlığa ve sapkınlığa karşı,
Sözümü, kalbimi ve irademi yeniden dirilteceğim.
Zalimliğin mührü vurulmuş çağın alınına,
İnsan dediğin gün döndükçe kararıyor.
Hainlik, bir sokak köpeği gibi, her kapının eşiğinde,
Merhamet çekilmiş dünyadan, gökyüzünden bakıyor.
Mürdelik, ruhların çürümesi demektir eskiden,
Şimdi ise herkes onu gurur nişanı gibi taşıyor...
Gülüşler sahte, acılar dekor, dostluklar figüran.
Gaddarlık bir çiçek gibi büyüyor avuçlarda;
Çocukların oyunlarına bile kan karışmış,

Sevda kavramı ayaklar altında...
Ve insanlar, sadık değil aslına...
Kendi yüzlerine bile tahammül edemiyorlar,
Aynaya baktıklarında...
Ve ahlaksızlık...
Adına modernlik diyorlar, sapkınlığı özgürlük sanıyorlar,
Kendini yitmeyi kimlik diye pazarlıyorlar.
Geceler bir Pazar yeri;
Ruhlar satılık, bedenler kiralık, vicdanlar rehin...
Aynaya bakmalı insan; Kendi ile yüzleşmeli...
En büyük yarayı kendi yüzünde görmeli.
Ötelerden gel denildiğinde, başı dik yürümeli kendi ufkuna...
Zalımlıktan sapkınlığa uzanan bu yol,
Tek bir soruya çıkıyor sonunda:
Bu çağ mı kötüydü, yoksa biz mi?
Çağın içine gömüldük böyle!

Erdal Balcı 2

Gülmedim ki

Bir kadın tanıdım.
Tanidikça sevdim.
Aşkı da kendi gibi saf,
Kendi gibi inceydi.
Bir gün, "Ne iş yaparsın?" dedi.
"Yazarım," dedim,
"Şiir yazarım..."
"Bana da bir şiir yaz," dedi.
"Ne yazayım?" dedim.
"Gülmeyi anlat..." dedi.
"Gülmedim ki," dedim.
Sustuk.
Sonra kalktı, gitti...
Bir daha geri gelmedi.
Belki;
Gelseydi, İlk kez onunla, birlikte gülecektim.

Erdal Balcı 2

Günahımla Karşıla Beni

Günahımla karşıla beni,
Saklanacak ne bir gölgem, ne bir dünüm kaldı.
Yolum daraldı,
Kelamım sustu;
Bir tek senin adın, içimde solmaz bir yıldız kaldı.
Gidecek başka yerim yok,
Dünyanın kapıları çoktan yüzüme kapandı.
Açtığım her defter sayfası,
Bir sitemin, bir tövbenin, bir pişmanlığın kanadı.
Çalacak başka kapım yok,
Ne dosttan haber var, ne bir selam.
Beni benden alan fırtınalar geçti;
Bir avuç küle döndü ömrüm,
Bir avuç zaman.
Ey kalbime sır olan kudret,
Ben geldim—yorgun, eksik, kırılmış hâlimle.
Ne bir bahanem var, ne bir sitemim;
Sadece eğilmiş bir baş, titreyen bir nefes ile.
Al beni, ya temizle ya yok et,
Yeter ki sensiz bırakma beni kendime.
Çünkü insanın en taşralı çığıdır yalnızlık,
Ve ben o çığığın tam ortasında:
Bir tek sana dönen bir tövbeyim şimdi,
Bir tek sana açılan bir kapı ararım kendime.

Erdal Balcı 2

Işıksız Oda

Bir oda istiyor artık kalbim,
Işığı olmayan.
Perde bile gereksiz!
Sadece ben olayım.
Bir sandalye, bir yatak, bir avuç ilaç!
Ve adını koyamadığım ağrılar.
Ah o yürek ağrılarım!
Zaten bakacak bir manzaram da kalmadı!
Kapıyı içeriden kapatayım.
Kimse gelmesin!
Kimse "iyi misin" diye sormasın!
İyi olmak bu odanın konusu olmasın.
Sağlık sıhhat, dünya, kahrolası siyaset!
Hepsi kapının önünde kalsın.
Dertlerimle aynı havayı soluyayım.
Anılarımı duvarlara asayım.
Bazıları susarak boğazıma çöksün,
Düğüm düğüm olsun yutkunayım.
Bazıları konuşsun, hesap sorsun!
Ben sessizce ağlayayım...
Bazıları sarılıp teselli etsin!
Ben daha da kahrolayım...
Uykum gelirse, itiraz etmeyeyim.
Gelmezse, zaten alışığım.
Geceyle aramızda artık bir anlaşma var.
Sırdaş olduk onunla...
Bu oda umut istemesin benden,
Gelecek sormasın!
Sadece bugün kalsın,
Hatta mümkünse sadece şu an...
Ben burada yaşamayı değil,
Dayanmayı deneyeceğim.
Kimseye yük olmadan,
Kendime bile fazla görünmeden.
Bir oda!
Işıksız!
Çulsuz!
Ve nihayetinde;
Yalnızca bana ait, yalnızca yüreğime ait bir oda.

Erdal Balcı 2

Kaderimin Oyunu - Dert Denizi

Yine bir dert denizindeyim.
Gece her zamankinden daha soğuk ve karanlık.
Gözlerim semaya kilitli,
Ama gökte ne bir yıldız var,
Ne de bana gülen bir ışık...
Kaderimin oyunu mu?
Yoksa benim alın yazım mı böyle;
Kördüğüm?
Bilmiyorum!
Bu hayat denen yerde,
Ne zaman yüzüm gülse...
Arkasından bir vefasızlık.
Her yeni güne, dün bıraktığım yerden başlıyorum,
Hayat bir dipsiz kuyu...
Dost bildiklerim gölge oldu,
Yar dediklerim yabancı,
Kime inansam yalancı,
Hangi kapıyı çalsam yüzüme kapalı...

Erdal Balcı 2

Kaderimin Oyunu - Feleğin Silgisi

Ne bir ümit kaldı içimde,
Ne de yarınlar için bir beklenti.
Tek dileğim var;
Bu sonsuz karanlık bir an önce son bulsun.
Zira bu can, bu yükü daha fazla taşıyamaz,
Haberin olsun!
"İnsan, kaderini kendi çizer." derler,
Ben çizdim de ne oldu?
Kalem elimdeydi belki ama,
Silgiyi daima felek tuttu.
Güzel başlayan her satırın üstünü acımasızca çizdi.
Şimdi umutlarım, mürekkebi kurumuş mektup misali.
Keşkelerim boynumda vebal, bedel ister hepsi benden.
Birazcık mutluluk, bir de seven yar istedim senden.
Verdin ama;
Ne kalbin hatırını bildi ne de sevginin kıymetini.
Affetmek kolay da, ruhuma azap,
Onu unutmak şimdi.
Affetmek kolay da, ruhuma azap,
Onu unutmak şimdi...

Erdal Balcı 2

Kaderimin Oyunu - Kaderle Hesap

Koştum, didindim, sevdim, güvendim...
Hepsinin sonu hüsrân, sonu acı...
Şimdi soruyorum sana ey Kader!
Bu dertler bana mı miras kaldı?
Bütün sevdalar yalan mıydı?
Yoksa bana kaderimin bir oyunu mu?
Bak, yine o "meyhane" köşesi,
Bak, yine o "kırık kadeh" dolduruldu...
Bu feryadın, senin yanında bir karşılığı yok mu?
Bu kadar vefasızlık, bu kadar yalnızlık
Bu yüreğe fazla değil mi?

Erdal Balcı 2

Kadınım

Yine bir gece vakti çöktün yüreğime,
Hayalinle konuştum...
Anlatamadığın bir hüznün var içimde,
Sesimde yılların yorgunluğu...
Ben sustum,
Sen sustun...
Kapkara bir geceden, koca bir sensizlik doğdu.
Kadınım...
Ellerin hep üşürdü,
Avuçlarımın içinde yüreğimle ısıtırdım onları.
Gidinçe, adını hasret koydum.
Sigaranın dumanında gizledim seni,
Her nefeste biraz daha içime çektim hasreti.
Kadınım!
Dilimde yarım kalan bir şarkı gibi.
Geceler uzun, odam karanlık.
Bir sandalye, kırık bir masa...
Bir duvarda duran lamba.
Kadınım!
Bir de senin yokluğun; öyle ağır ki bana...
Bazen oturup eski günleri dinliyorum.
Gülüştün geliyor kulağıma,
Sanki hâlâ yanımdaymışsın gibi,
Sonra birden susuyorsun...
Arıyorum seni karanlık odamda, elimde lamba.
Duvarlarla konuşuyorum!
Sandalye ve masam senden bahsediyor bana,
Gelirmi diyorum yanıma.
Kadınım!
Hani bir gün dönersin diye,
Hani kapı çalar da "Ben geldim" dersin diye,
Bekledim.
Yıllar geçti, kapılar eskidi, gelmedin.
Kadınım!
Şimdi eski, yırtılmış bir fotoğrafın var elimde,
Sen ve ben...
Çatlamış ellerimle dokunuyorum yüzüne dokunur gibi,
Bir damla yaş düşüyor gözlerimden gözlerine...
Kadınım!
Dün eski bir radyo aldım,
Belki bir gün sevdiğin şarkı çalar,
Bir radyoda ansızın,
Ve ben yine seni hatırlarım,
Tıpkı ilk günkü gibi,
Tıpkı son günkü gibi,
Kalbime sadece susmayı öğrettim.
Çünkü bazı acılar, söylenmeyince daha az acıtıyor.

Erdal Balcı 2

Kalbe Bakan O (cc)

Ey âdemoğlu, ölüm gelir,
Sır perdeni açar bir gün;
Kıyâmet diler dilersen,
Hâlin senden haber verir.
Günaha bakma küçüktür diye,
Kime karşı işlediğine bak;
Az rızık deyip yakınma,
Onu veren kimdir ona bak.
Küçük günah hafif sanma,
Hangi biri yakar seni?
Hakk'ın imtihanı ince
Bir kedi yakar seni.
Ey âdemoğlu, söyle şimdi:
Bir günahın ucunda durup
Gazabımı anıp geri döndün mü?
Farzlarımı hakkıyla, emrettiğim gibi kıldın mı?
Miskine mal verdin mi?
Kötülük edene iyilik, zulmedenî bağışladın mı?
Senden dönenle sen ilgilendin mi,
Şana küsenle barıştın mı?
İhanet edene insaf, edepsizce edep verdin mi?
Komşun senden razı oldu mu?
Âlime dînin için sual sordun mu?
Ey kul,
Ben sûretine bakmam,
Ben kalbine nazar ederim.
Kalbi temiz olanlara
Rızam kapı kapı açılır.
Gönlün doğru olmadıkça
Kılın kıldan ince sır olmaz;
Kalbini Hak ile süsle kul,
Hak'tan gelen hoş olur.

Erdal Balcı 2

Kara Öfke - Bir Apoklaptik Şiir Denemesi

KARA ÖFKE

Yazar: Erdal BALCI

Kategori: Edebiyat Eleştirisi, Toplumcu Şiir, Sosyopolitik Analiz, Kara Öfke, Apokaliptik Anlatı, Tarihsel Diyalektik, Sembolizm, Modern Türk Şiiri, Sistemik Şiddet, Zaman Sarmalı.

Tarih: Ocak 2026

Tarihsel Süreklilik ve Kolektif Bilinç Bağlamında "Kara Öfke":

Kölelikten Global İsyanın Estetiğine Özet Bu çalışma, "Kara Öfke" adlı şiiri, Afro-Amerikan halkının tarihsel mağduriyetinden yola çıkarak günümüzün sistemik ırkçılığına uzanan bir köprü olarak ele almaktadır. Şiir, zamanı lineer (doğrusal) bir akıştan ziyade, dünü (kölelik), bugünü (polis şiddeti ve yapısal eşitsizlik) ve yarını (sosyal adalet ve -olması muhtemel- mutlak hesaplaşma) kapsayan diyalektik bir bütünlük içinde sunmaktadır. "Kara Öfke", sadece bir lirik dışavurum değil, aynı zamanda modern dünyanın sosyo-politik ve ruhsal durumuna tutulmuş bir aynadır. Eser, gücün ve kibrin zirveye ulaştığı noktada başlayan çöküşü, tarihsel referanslarla temellendirir. Şiirde zaman, doğrusal bir akıştan ziyade bir "birikim" olarak kurgulanmıştır. Geçmişin köle ambarları ile bugünün sokak şiddeti arasındaki ontolojik bağ, metnin temel izliğini oluşturur. Metnin dili, lirik bir yakarıştan ziyade, "toplumcu bir manifesto" karakteri taşıyarak, edebiyatın toplumsal hafızayı diri tutma ve dönüştürme işlevini irdelemektedir. "Kara Öfke", edebiyat sosyolojisi açısından sadece bir protesto metni değil, aynı zamanda tarihsel bir suçun güncel anatomisidir. Şiir, zamanı Walter Benjamin'in "şimdi-zaman" (Jetztzeit) kavramına benzer şekilde kurgular; yani geçmişteki bir felaketin (transatlantik köle ticareti) şimdiki andaki (George Floyd cinayeti) patlamasıdır. Metin, okuyucuyu daha ilk mısralarda varoluşsal bir sorgulamaya çeker: "Nefret ettiğin boya mıydı, yoksa boyayı çalan mı?" sorusu, ırkçılığın sadece renk odaklı bir nefret olmadığını, mülkiyet ve sömürü üzerine kurulu bir "çalıntı düzen" olduğunu ifşa eder. Ontolojik düzlemde şiir, bir halkın "hiçleştirilme" sürecini belgeler. "Adın yoktu, soyun yoktu... sadece bir sayıdan ibarettin" ifadesi, Agamben'in "çıplak hayat" (homo sacer) kavramıyla örtüşür. Siyahi bedeni, hukuk sisteminin dışına itilmiş, öldürülebilir ancak kurban edilemez bir nesneye dönüştürülmüştür. Bu giriş bölümü, makalenin ilerleyen kısımlarında tartışılacak olan "apokaliptik uyanışın" neden zorunlu olduğunu temellendirir: Hafızasından ve kimliğinden koparılan bir varlık, ancak büyük bir "öfke" (apokalips) ile kendi hakikatini yeniden inşa edebilir.

SEMBOLİK ANALİZ: ENE VE FENA DENGESİNDE MEDENİYET ELEŞTİRİSİ

Şiirde kullanılan sembolizm, teolojik köklerle modern trajediyi harmanlar. "Ene" (Kibir) ve "Fena" (Yok Oluş) sütunları, metnin felsefi omurgasını oluşturur.

- Ene (Beyaz Adamın Kibri): Şiirde "beyaz adam", sadece bir ırkı değil, doğaya, tarihe ve öteki insanlara hükmetmeye çalışan "tanrısal kompleksli" bir iradeyi temsil eder. "Adına Tanrı dedi, zincirleri kutsadı" mısrası, iktidarın kendi zulmünü meşrulaştırmak için kutsal olanı nasıl araçsallaştırdığını (instrumentalization) gösterir. Bu "Ene", mermer sütunlar dikerek ölümsüzlük arayan ama aslında kendi felaketini hazırlayan modern kibrin sembolüdür.
- Fena (Zamanın ve Adaletin Yıkımı): Şiirdeki "Öyle bir öfke ki beyaz tenli ondan kaçmak istiyor. Aynada baktığı yüzden korkuyor. Acaba diyor; tenimi değiştirsem, rengimi kara etsem? Hey beyaz adam! Korkma, titremelisin! Öyle bir öfke ki tenini

değiştirmek istiyorsun, günahını deriye yükleyerek gizlenmek için. Hey beyaz adam! Korkma, titremelisin! Ama artık nafile; ne ekersen onu biçersin. Ten değişse bile tarih değişmez, bu siyah öfke dinmez." imgesi, fani olanın (gücün, paranın, imparatorlukların) kaçınılmaz sonuna işaret eder. Tasavvufi bir kavram olan "Fena", burada toplumsal bir boyuta taşınır. Zulüm üzerine kurulu sistemlerin yok oluşu, şiirde bir felaket gibi görünse de aslında "temizleyici bir yıkımdır."

• Kırbaç ve Harita Metaforu: "Her kırbaç darbesiyle ülkenin haritasını bir sırta çizdi" dizesi, sembolik analizde zirve noktasıdır. Burada beden, coğrafyanın kendisi haline gelir. Siyahi bedenine atılan her kırbaç, aslında modern Amerika'nın (veya sömürgeci medeniyetin) sınırlarını belirleyen kanlı bir kalem. Bu, "acının coğrafyayı doğurması" olarak okunabilir.

Giriş:

Edebiyatta Bir Tanıklık Biçimi Olarak "Zaman Sarmalı" Edebiyat, toplumsal kriz anlarında sadece bir estetik nesne değil, aynı zamanda tarihsel bir kayıt cihazıdır. "Kara Öfke", 2020 yılında George Floyd'un ölümüyle somutlaşan "Nefes Alamıyorum" (I Can't Breathe) çığlığını, yüzyıllar öncesinin köle gemilerindeki havasız ambarlara bağlayarak artzamanlı (diyakronik) bir okuma sunar. Şiirin en belirgin özelliği, zamanı üç temel katmanda eş zamanlı olarak işlemedir.

Dün:

Travmanın Ontolojisi ve Mülkiyet Olarak İnsan Şiirin ilk bölümü, sömürgeciliğin ve köleliğin yarattığı tarihsel travmayı "insansızlaştırma" (dehumanization) süreci üzerinden tanımlar: "Adın yoktu, soyun yoktu, sen yoktu beyaz adamın yanında; / Sadece bir sayıdan ibarettin." Burada şair, köleliğin sadece fiziksel bir esaret olmadığını, aynı zamanda bir "kimliksizleştirme" projesi olduğunu vurgular. Afrika'dan koparılma, aile bağlarının (anne-çocuk-eş) pazar ekonomisi içinde parçalanması, dünün acısını bugünün "kara öfkesine" dönüştüren kök hücre. Bu bölüm, tarihsel bir arka plan sunmaktan ziyade, bugünkü öfkenin "nedenini" meşrulaştıran bir adalet arayışıdır.

Bugün:

Zincirlerin Ontolojik Dönüşümü ve "Diz" Metaforu Şiirin "bugün" katmanı, liberal tarih yazımının "kölelik bitti" iddiasına sert bir reddiyedir. Makalede de belirtildiği üzere, zulüm bitmemiş, sadece "kurumsallaşmış" ve "estetik bir kamuflaj" kazanmıştır: "Ama zincirler sadece şekil değiştirdi. / Şimdi üniforma giyenlerin elinde silah, / Göğüslerine rozet takanların belinde silah..." Makro perspektiften bakıldığında, şiirin "bugün" tasviri, Foucaultcu bir bakış açısıyla "disipliner toplumun" ve "denetim mekanizmalarının" ırksal izdüşümüdür. "9 dakika 29 saniye" ifadesi, şiiri tarihsel bir soyutlamadan çıkarıp güncel bir belgeye dönüştürür. 9 dakika 29 saniyelik o meşhur "an", zamanın durduğu ve apokaliptik bir hakikatin (George Floyd) tüm çıplaklığıyla kameraya (tanıklığa) yansıdığı andır. "Diz" metaforu, sadece bir polis müdahalesini değil, yüzyıllardır süregelen "beyaz üstünlükçü" sistemin bir halkın boğazındaki ağırlığını temsil eder.

Yarın:

Kasırğa ve Tarihsel Zorunluluk (Sentez) Şiirin son bölümü, makalenin ana tezi olan "apokaliptik" karakterin zirve noktasıdır. Apokalips, kelime anlamıyla "örtünün kalkması" ve "gizli olanın açığa çıkması" demektir. Şiirdeki "kara öfke", bin yıllık bir sessizliğin ardından gelen o büyük uyanıştır: "Hey beyaz adam! Korkma, titremelisin! / Rüzgâr ektin, şimdi kasırgayı biç." Bu satırlar, tarihsel adaletin tecellisini (Eskatoloji) müjdeler. Gelecek, artık bir belirsizlik değil, geçmişteki günahların (kanla yazılmış mürekkep) bedelinin ödeneceği bir "hesap defteridir." Şair, beyaz adamın kendi inşa ettiği "uygarlık" maskesinin ardındaki korkuyu ifşa ederken, tarihsel bir dönüşümü müştular. Bu bölüm, klasik bir intikam çağrısından ziyade, sosyolojik bir doğa yasasına

("Ne ekersen onu biçersin") dayanır: "Siyah öfke intikam değil, ölmüş insanlıktır; ayağa kalkmıştır!" Şair, "yarını" kazananlar ve kaybedenler üzerinden değil, "dayananlar" (direnenler) üzerinden kurgular. Bu yaklaşım, tarihin teleolojik (amaçsal) bir ilerleyişi olduğunu ve adaletsizliğin kendi yıkımını (kasırgayı) doğuracağını müjdelir. Gelecek, bu şiirde bir belirsizlik değil, diyalektik bir zorunluluktur. Sonuç:

Estetik Bir Başkaldırı Olarak "Kara Öfke" "Kara Öfke", estetik yapısı itibarıyla toplumcu-gerçekçi sanatın modern bir örneğidir. Dün yaşanan köleliği bugünkü sistemik baskıyla sentezleyerek yarının devrimci/dönüştürücü öfkesini inşa eder. Şiir, "beyaz adamın" yazdığı kanlı tarihe karşı, "siyah öfkenin" kalemını ve hafızasını koyar. Sonuç olarak, bu eser sadece bir halkın acısını değil, insanlığın onur mücadelesinin zamansızlığını ve kaçınılmaz zaferini muştulayan bir "ebedi hafıza" metnidir. "Kara Öfke", Erdal Balcı'nın kaleminde sadece bir şiir olmaktan çıkıp, tarihin haksızlıklarına karşı çekilmiş bir "ihtarname"ye dönüşmüştür.

Metin; dünü bir travma, bugünü bir tanıklık ve yarını bir adalet terazisi olarak işleyerek Türk şiirinde nadir görülen bir evrensellik yakalar. "Ene"nin (kibrin) yıkılışı ve "Fena"nın (arınmanın) gelişi, bu şiiri modern bir apokaliptik klasik haline getirir. Modern Bir Apokaliptik Metin Olarak "Kara Öfke" aslında, Zamana Atılan İmza'dır. "Kara Öfke", zamanın üç boyutunu (geçmişin travması, bugünün prangası, yarının kasırgası) tek bir "imza" haline getirir. Makalenin sonuç kısmında belirtildiği üzere, bu metin sadece siyahi bir öfkenin değil, evrensel bir "insan olma haysiyetinin" sesidir. Tarih yeniden yazıldığında, beyazın yazdığı "sahte uygarlık" değil, siyahın dayandığı "sahici acı" kazanan olacaktır. "Kara Öfke", hem görsel hem de sembolik gücüyle, zamana atılan bir imza niteliğindedir. Balcı'nın yaklaşımı, epik anlatım ile modern tematik bilinci birleştirerek okuyucuyu sadece düşünmeye değil, bir "uyanışa" davet eder. Metin, kazananın "güçlü olan" değil, "insan onuruna dayanan" olacağını ilan ederek son bulur.

KARA ÖFKE

Hey beyaz adam!
Nefret ettiğin boya mıydı, yoksa boyayı çalan mı?
Rahimden zincirli doğan bir kader...
Nefes almadan önce mahkum edilen bir ten.
Adın yoktu...
Soyun yoktu...
Sen yoktun...
Beyaz adamın yanında;
Sadece bir sayıdan ibarettin.
İnsan demediler sana;
Pazarlarda satıldın bir hayvan gibi, hatta ondan da aşağı.
Afrika'dan koparıldın,
Bir geminin karanlık ambarında,
Binlerce hayat üst üste istiflendi.
Deniz bile utancından yüzünü çevirdi.
Baba geminin ambarında,
Oğlu diğer geminin kazanında...
Anne bir çığılıkta kayboldu,
Eşler tarlaya sürüldü,
Çocuklara ayrı fiyat biçildi.
Siyah olan her şeyin beyaz adam tarafından ırzına geçildi.
Adın yok, soyadın yok. tarih yasak,
Gözlerinin rengi bile suç sayıldı.
Pamuk tarlalarında güneş bile ayrımcılık yaptı;

Siyah sırtlar yandı, beyaz eller kârı saydı.
Bir daha görmeyeceklerini bile bile,
Anneler çocuklarını emzirdi.
Babalar çocukların isimlerini,
Sessizce toprağa fısıldadı.
Beyaz el tarih yazdı; k
Kanla yapılmış mürekkeple...
Adına "uygarlık" dedi.
Her kırbaç darbesiyle ülkenin haritasını bir sırta çizdi.
"Tanrı" dedi, zincirleri kutsadı.
Bu zulüm diyenlere:
"Hayır, bu bir sistem, bu ekonomi, bu uygarlık!" dedi.
Siyah insan değildi, sayılmıyordu.
Çığlıklar gürültü,
Ölümler sadece rakamdı.
Uygarlığın toprağına ayak basıldığında,
Özgürlük Heykeli yüzünü çevirdi.
Gelenler bahtı kara kıtanın siyahlarıydı.
"Kölelik bitti" dediler,
"zaman geçti" dediler,
"zincirler kalktı" dediler;
Ama zincirler sadece şekil değiştirdi.
Şimdi üniforma giyenlerin belinde silah,
Yargıç kürsülerinde oturanların elinde kalem oldu.
Ve...
"Bir diz boğaza bastırıyor; 9 dakika 29 saniye...
Bir hayat bitiyor, kamera kaydediyor."
Beyaz adam "ama" ile başlıyor:
"Direnmeseydi, suçluydu..."
"Korktum".
Sen aslında hep korkuyordun.
Ve şimdi bir kara öfke birikti sessizce.
Nesiller boyu gelen bir kara öfke.
Babadan dededen kalan bir miras.
Onuru için yapılması gereken bir savaş.
Bu sadece öfke değil, bu bir hesap defteri;
Kan ve gözyaşı mürekkebi.
Her sayfa bir kırbaç izi,
Her satır kayıp bir isim.
Bu öfke tüm beyaza karşı!
Hey beyaz adam!
Şimdi bu siyah öfke karanlığı iyi biliyor.
Öyle bir öfke ki beyaz tenli ondan kaçmak istiyor.
Aynada baktığı yüzden korkuyor.
Acaba diyor;
Acaba, tenimi değiştirsem,
Rengimi kara etsem mi?
Hey beyaz adam!
Korkma! Titre!
Öyle bir öfke ki tenini değiştirmek istiyorsun,
Günahını deriye yükleyerek gizlenmek için.
Hey beyaz adam!

Korkma! Titre!
Ama artık nafîle;
Ne ekersen onu biçersin.
Hey beyaz adam!
Rûzgâr ektin, şimdi kaşırğayı biç.
Siyah öfke intikam değil, ölmüş insanlıktır;
Ayağa kalkmıştır!
Ten değişse bile tarih değişmez,
Bu siyah öfke dinmez.
Ve bir gün tarih yeniden yazılacak, hafızalara kazınacak .
Kazananlar! beyazlar olmayacak;
Dayananlar olacak.
Kazananlar! siyahlarda olmayacak!

Erdal Balcı 2

Kardeşten Öte

Bir evde doğar bazı insanlar,
Kardeş diye başlar,
Ama zaman gecer,
Onların adı kalbe,
"Ömürdaş" diye yazılır.
Benim kardeşim işte...
Sıradan bir kardeş değil,
Bir nefes kadar yakındır.
Alnı açık, gönlü bol ,
Bir kader payıdır.
O,
Aklının ötesinde bir berraklık,
Temizliğin ötesinde bir incelik taşır.
Okul birincisi olmak kolaydır belki,
O'nunki;
Herkesine nasip olmayan bir asalettir.
Dört erkek, üç kız kardeşiz evde...
Her biri bir âhengin ayrı sesi,
Ama O ;
Herkesin gönlünde başka bir yerde,
Benim gönlümde başka bir gök taşır.
Eline bakan el doyar,
Yardıma koştuğu,yol bulur.
Vefası bir nehir gibi akar içimizden,
Ve kim içse,
Bir ömür unutmaz o suyun tadını.
Ve bir eş...
Ağır bir hastalığın gölgesinde,
Sabırla, acıyla, yılların yüküyle sınanan.
O eşe öyle bir sadakatle bağlanmış,
Sanki nikâh gününden bugüne,
Sevgi değil,
İbadet taşımış omuzunda.
Gün olur uykusuz kalır,
Gün olur kaldıramayacağı yükleri taşır,
Ama asla şikâyet etmez O.
Namazında ettiği dualar,
Eşinin başucunda sessizce filizlenir.
Bir eliyle hayatın yükünü omuzlar,
Diğer eliyle eşinin ağrısını okşar.
Evi bir ev değil,
Sabırla yapılmış bir dua,
Merhametle kurulmuş bir yuva.
Kızı...
Tibbin ağır kapısından içeri giren,
Bir gurur çiçeği.
Oğlu...
Türkiye'nin birinciliğine adı yazılan,
Bir sabrın duası.
Demek ki ağaç güzel olunca ,
Böyle oluyormuş meyvesi...
Ve ben...

Bakarken o kardeşe ,
Bir kan bağı görmüyorum sadece,
Arkasında baba gibi bir dağı,
Anne duası gibi sıcak bir omzu,
Bir ömür değerinde dostluğu,
Ve onu o eden o temiz yüreği görüyorum.
Ne güzel ki,
Aynı evin duvarları arasında büyümüşsüz,
Aynı sofraya oturmuş,
Aynı toprağın kokusuyla yoğrulmuşsuz.
Eksilmesin ömrünüzden, birbirinizin adı.
Kardeşten öte olanlar,
İnsanın kaderine yazılan en güzel şiiirdir.
Benim kardeşim;
İnsanlığın sinesine yazılmış bir iyilik satırı,
Kardeşten öte bir isim olsa,
O, olurdu adı...
Sevgi ve saygılarla,
Minnet ve nimet duygusuyla selamlıyorum onu...
İyi varsın.

Erdal Balcı 2

Kör Nurun Peşinde

Gecenin omzuna yaslandım...
Ru'yet açtı kapısını:
"Gel," dedi, "gözün gördüğü kadar değilsin."
Nazar saldım eşyaya,
Her zerre kendi hikâyesini fısıldadı.
Basîret indi kalbime bir nur gibi,
Şu'ur dokundu içimdeki derin kuyuya,
Şanki ruh, sevginin kanatlarında,
Bir kırık zamandan geçiyordu.
İdrak, alınma serilen ince bir yazıydı:
"Benliğinle gör ki, kulluğun tam olsun."
Hevâ düştü önüme bir gölge gibi,
Aşk çarptı kalbime,
Ve göğsümde bir ateş hâline geldi hübb.
Heves söndü; vefâ kaldı.
İman, içimde bir dağ gibi durdu,
Sesimi bile susturan bir ağırlıkla.
Dirâyetle anlamaya çalıştım kendimi,
Rivâyetle geçmişimin sesini.
Hidâyet, geceme bir kandil astı;
Firâset, sessiz bir kılıç gibi Karanlığı biçti.
Kırâat, bana kelimelerin derinliğini öğretti.
İbâdet...
Var olan her anlamın gölgesiz hâliydi.
Dikkat gözümde, rikkat gönlümde çiçeklendi,
İdrak bir ırmak olup aktı,
Muhabbet ruhumu çepeçevre sardı
Şu'ur taze bir sabah gibi içime doğdu,
Ve itaat...
Tüm inceliğiyle beni toprağa eğdi.
Tezekkür eski yaralarımı çağırdı,
Tedebbür geleceği okudu.
Titreyen bir kandilin alevinde.
Teakkul, kaderimin ilmiklerini çözdü;
Tefekküh tarttı beni ,
Vicdan terazisinde.
Tefekkür gökleri açtı üzerimde;
Teemmül, ümidin gölgesini örttü yüzüme.
Sabreden gördü.
Gören hissetti.
Hisseden secde eyledi.
Secde eden buldu.....
Ve bulan sustu.
Biliyorum artık;
Dünyanın süsü insandır;
İnsanın süsü ilim.
İlmin süsü amel,
Amelin süsü ihlâstır.
Bana düşense,
Kendi içimde eriyen bir söz olup,
Bütün kapılardan, bir nebze daha hafif geçmek...

Erdal Balcı 2

Kördüm

Rabbim!
Perdeleri ben mi ördüm, yoksa sen mi ?
Sense,Neden?
Bunca karanlıkta aradım da,
Bir tek ışığını görmedim?
Madem vardın!
Niye bu kadar gizlendin?
Yoksa gizlenen sen değil,
Körleşen ben miydim?"
Benmişim...

Erdal Balcı 2

Leyla

Leyla,cisim değil,
leyla,mevsim.
Leyla,heves değil,
Leyla,bir nefes.
Leyla,karşılıksız aşk.
Leyla,vazgeçilmiş dünya.
Leyla,umutsuz sevda.
Leyla,dün bugün yarın.
Leyla'dan önce dünya,Leyla'dan sonra dünya.
Leyla,güneş.
Leyla,ateş.
Leyla,yara,
Leyla, kanayan yaraya şifa.
Leyla,bitmeyen sevda.
Leyla,başlarda taç,
Leyla,ağarmış saç,
Leyla,af değil.
Leyla,zindan.
Leyla,unutulan zaman.
Leyla,deli olup taşlanma.
Leyla,bir ömür onsuz yaşama,
Leyla,boşluk,
Leyla,yokluk.
Leyla,sonsuzluk.
Leyla aşk.
Leyla azap,
Leyla şarap,
Leyla,çölde serap.
Leyla'yı seven harap,
Leyla'yı sevmeye razıysan,
Leyla,sana,yaşanmış hitap.

Erdal Balcı 2

Leyl-i Ramazan

Leyl-i Ramazân'da açılır göklerin rahmeti,
Süzülür âleme nur, söner gönlümün zulmeti.
Bir ince seher yeli dokunur yanan gönlüme,
Düşer kalbime huzur,bir bir açılır sır perdeleri.

Dua vaktidir şimdi, arşa yükselir nefesim,
Affın eşiğinde çöker nefsimin hevesi.
Her lokma bir şükrandır, her yudum bir hikmet,
Oruçla arınır kalp, bulur aslî nefesini.

Erdal Balcı 2

Mesnevi Nefesiyle

Ru'yet dedi: "Ey yolcu, gözün gördüğüne aldanma,
Nazarını derine sal; sır, yüzeyde değil, kanmada."

Başîret açılınca, kalp kuyu değil gök oldu,
Şu'ur bir kuş kanadıyla ruhumu semâya doldurdu.

Sevgi, ateşten bir burak idi; içimde kişnedi durdu,
İdrak tutup dizginini, beni Hakk'a doğru yordu.

Hevâ bir gölgeydi, aklı kandırıp iz sürdürürdü;
Aşk ise bir şimşek gibi çakıp gönlümü dürdürdü.

Hübb açınca bahçesini, heves utandı kendinden,
Vefâ geldi ardından; îman eyledi gönlü ben'den.

Dirâyet aklı yoğurur, rivâyet ardın toplardı;
Hidâyet bir nur idi, gönül çölüne hoplardı.

Firâset bir arı gibi koklardı gizli balı;
Kırâat okur, İbâdet çözer her kelâmın hâlini.
Dikkat gözün kapısıdır, rikkat gönlün ince sisi;
İdrak çözer düğümleri, muhabbet eder hepsini.

Şu'ur sabah rüzgârıdır, iç âlemi uyandırır;
İtaat, son incelikler, kulun benliğini kandırır.

Tezekkür geçmişin bağı, tedebbür yarın seferi,
Teakkul kader ilmidir; tefekküh tartar eseri.

Tefekkür gök kubbedir, teemmül ümittir onda;
Her biri yol gösterir âşıkâ, kendi yolunda.

Sonra bir ses duyuldu gönlümün en derininden:
"Sabreden görür; gören hisseder; bilen iner secdeden."

"Secde eden bulur, bulan susar; susan erer sırâ,
Kurtulan sevinç bulur; mutluluk döner nur'a."

Bil ki dünya insana süs, insan da ilme aynadır;
İlmin amelle tohumudur, amelin ihlâs kanadır.

Ey yolcu, neyi ararsan kendinde ara önceden;
Benlikten eksil ki Hakk'a varasın: yol budur, önceden.

Erdal Balcı 2

Mesnevide K r Nurun Arayışı

Ru'yet açtı kapısını: "Ey yolcu, gözünle yetinme,
Nazarını derine sal; gönül gözüne geç, eğrilme."

G z gördüğünü sanır; hakikatse ite saklı,
Dış kabuk ten gibidir; öz cevherdir asıl aklı.

Basîret bir kandil idi, kalbime ansızın doğdu,
şu'ur rüzgâr olup esti; ruhun penceresi doldu.

Sevgi bir sır atı, yüreğimde kişneyip durdu,
İdrak giydi dizginini; beni hakikate yordu.

Kulluk dedi: "Gören sensin; fakat benlikle göremezsin,
Benliğin gölgesini kes; kula dönüşmeden eremezsin."

Hevâ bir serap gibi olden çöl'e s r klerden,
Aşk bir şimşek olup akar; ruh ateşini diriltirdi.

H bb açınca kapılarını, heves utandı kendinden,
Vefâ geldi arkasından; İman erdirdi ben' den.

Dirâyet aklın ırası; rivâyet geçmiş nefesi,
Hidâyet semâdan iner; gönlün hakka y n nefesi.

Firâset bakışın kılıcı; ince, keskin ve sessiz,
Kırâat çözer düğümleri; İbâdet kılar nefsi iz.

Dikkat gözün inceliği; rikkat gönlün şiir sesi,
İdrak köprü olurken; muhabbet açar hepimizi.

şu'ur sabah ezanıdır; i âlemi uyandırır,
İtaat son inceliklidir; benlik bağını yandırır.

Tezekkür geçmiş aynası; ders taşır her çizgiden,

Teakkul sebep bilmektir; kader ilmidir her hâli,
Tefekküh tartar vicdanı; hak ile kulun misâli.

Tefekkür gök kubbedir; delil yıldızlar misali,
Teemmül  mittir onda; dua olur her visâli.

Geceler indi üstüme; kendi içimde kayboldum,
Her kavram bir kapıydı; kırk kapıdan kırk kez doldum.

Nazar ettim varlığa; "Hiçbir şey boş değil," dedi,
Her ses hakikate koşar; kul duysa yeter, dedi.

Ru'yetle baktım g le; g l "Ben dikenimle güzelim," dedi,
"Acı ile hoşluk kardeştir, sabret; sırda gülerim," dedi.

Basîretle baktım g le; g l oldu levh-i mahfûz,
şu'ur dedi: "Okuyan sensin; g l sana aynadır, doğrusu."

Sevgi içimde kor oldu; külünden doğdu her söz,
İdrak dedi: "Söz sen değilsin; sözde saklı olan öz."

Hevâ terk edince beni; gönlüm hafifledi kuş gibi,
Aşk geldi rüzgâr olup; savurdu içimdeki kiri.

Hübb ile açıldım ben; her nefes bir bahar oldu,
Vefâ ise kiş gecesi; îmanla ısındı, doldu.

Dirâyet akli aydınlatır; rivâyet kalbi süsler,
Hidâyet bir su gibi akar; gönül çöle dönmez eğer.

Firâset dedi: "Bakışın doğruysa kalbin açıktır,"
Kırâat dedi: "Oku ki, okuyan kul mahcup değildir."

İbâdet el kaldırmak değil; gönlü eğmektir Hakk'a,
Sır odur ki eğilen gönül; bir daha dönmez nâk'a.

Dikkat nazarın nefesi; rikkat gönül ağıdır,
İdrak deniz olurken muhabbet yelken bağıdır.

Şu'ur ince bir sızı; kul'a rahmetten bir iz,
İtaat o izde yürümek; benliği aşmak hepiniz.

Tezekkür "Ne idim?" der; tedebbür "Ne olurum?" diye,
Teakkul "Niçin?" sorar; tefekküh "Doğru mu?" diye.

Tefekkür gökleri deler; teemmül kalbi açar,
Hakk'ın nazarı bir kez düşünce; kul kendine ulaşır.

Gece çöktü içime; ne kandil, ne yol bilirdim,
Kelimeler rehber oldu; kavramlarda ben erirdim.

İçimde bir ses yükseldi; hem ince hem de keskin:
"Ey kul, aradığın şey sensin; sensin kendine sesin."

"Sabreden görür," dedi ses, "Gören de hisseder elbet,
Hisseden secdeye varır; secde eden bulur nihayet."

"Bulan susar, susan durur; durağanlıkta sır vardır,
Kurtulan mutlu olur; mutluluğun özü dar'dır."

Anladım ki dünya süslü; ama insan onun kınası,
İnsanın ilmi ışık; amelse kalbin çırısı.

İlmin süsü ameldir; amel ihlâs ile pâk,
İhlâs ise bir nurdur; geceyi gündüze yak.

Ru'yet kapıyı açtı yine; bu kez içime doğru,
Nazar etti kalbime; "Bak, Hakk sende," dedi yoku.

Basîret dedi: "Görmek, varlığı aşmaktır artık,"
Şu`ur dedi: "Duyan sensin; kalbinde saklı her yazlık."

Sevgi bir deniz oldu; içime taşar taşardı,
İdrak ise balık gibi; her sırda yüzüp aşardı.

Hevâ geldi yokluğa; Aşk tuttu beni elimden,
Hübb kanat oldu ruhuma; uçurur beni kendimden.

Yefâ bir kaya misâli; sarsılmaz durur yerde,
İman ateşle su gibidir; diriltir kalbi derde.

Dirâyet aklın kalesi; rivâyet tarihin izi,
Hidâyet gökten bir nur; kalbe düşer hafif sızı.

Firâset dedi: "Yanlışı gör; doğruyu kokla önce,"
Kırâat dedi: "Her okuma; seni başka bir söze."

İbâdet dedi: "Secde et; secde eden yükselir,"
Dikkat dedi: "Her nazar; gizli bir kapı açılır."

Rikkat gönlün gözyaşı; incelikten ibaret,
İdrak kalbin aklıdır; muhabbet gönlün cennet.

Şu`ur ruhun aynası;
İtaat ise sır anahtarı.

Tezekkür "Hatırla," der; Tedebbür "Hata arama."
Teakkul mantıkla yoğurur; Tefekküh delil arama.

Tefekkür bir nefes olur; çevirir koca dağları,
Teemmül sabırla örer; ümidi her an bağları.

Artık öğrendim: Yol uzun; varan da dönen de kendim,
Her kapı içime açılır; ben içimde felek bendim.

Gören göze ihtiyaç yok; gönül gözü gören gözdür,
Kalple bakan her kul bilir: Hakikat kalpte çözgüdür.

Her kelime bir sır oldu; her kavram bir ışık yakar,
İki cihan gönülde doğar; gönül Hakk'la dolup taşar.

Sonunda ses yine dedi: "Ey kul, yol seni çağırır,
Kulluk, bütün benlikle görmektir; kalp o zaman ağlar."

"Dünyanın süsü insandır; insanın süsü ilim,
İlmin süsü ameldir; amelin süsü de benim."

Ben kimim diye sordum; içimden bir yankı geldi:
"Sen yoksun; seni var eden, sende varlığını bildi."

Böylece sustum artık; söz bende değil Hakk'ındı,

Sükût kalbime indi; her şey O'na yaslandı.

Ve anladım: Yol bende biter; benden başlar yine,
Çünkü kul, Hakk'ın aynasıdır; bakarsa kendi içine.

Erdal Balcı 2

Ne Sen Güldün Ne Ben Öldüm

Beraber yaşayıp, ölelim diye,
Yeminler etmiştik ilk gece,
Ne sen güldün ne ben öldüm sevgilim!
Bir gülüş versin diye dudağına,
Sen uyurken dua ederdim Allah'a,
Çiçekler açtırdım bahçende,
Kış ortasında baharlara...
Ne sen güldün ne ben öldüm!
Ey yazılmış çilem!
Yüreğimde fırtına, beynimde deprem,
Sen gülmeyince; Bak artık ölüyorum ben!
Bir kasırga kopsun, ta yerden göğe,
Götürsün beni bir meçhule.
Elbet bir gün güneş doğar, vurur yüzüne.
O vakit tutarım sözümü;
Gülüşünle birlikte, giderim, sen olmadan ölüme...
Ne sen güldün ne ben öldüm!
Ne seni güldürebildim ne de kendimi öldüre....

Erdal Balcı 2

Nefse Kilit

Bu ayda içime dönüyorum,
Dışarıdaki gürültüyü değil,
İçimde saklı olan sükûtu dinliyorum.
Her gün bir perde kalkıyor gönlümden,
Nefsin dar koridorları,
Genişliyor adım adım.
Kendi içine düştükçe insan,
Hak'ka biraz daha yakın.
Oruç, bir açlık değil artık;
Bir arınma yolu,
Bir iç aydınlanma.
Gözüm gördüğünü değil,
Görmesi gerekeni arıyor.
Dilimin tadı susuzlukta değil,
Sabırda kuruyor,
Bir dua çekiliyor gecenin içine,
Şanki göğse değen ince bir çizgi.
İsmin anıldıkça genişliyor gökyüzü,
Rahmet, görünmeyen kapılardan
Usulca süzülüyor içime.
Sahur vakti:
Uykuyla uyanıklık arasında duran büyülü an.
Ruh, en kırılgan sesleri bile işitiyor o dem.
Bir niyet ediyorum:
Bugün daha az konuşayım,
Daha çok kalbimi anlayayım ben.
Ve gün boyu anlıyorum ki
Orucun en zor yanı açlık değil;
Kendi karanlığını fark etmek,
Sonra o karanlığı usulca söndürmek...
İftar vakti yenilen her lokma,
Bir günahı da siliyor inan.
Bir yudum suyla;
Toprağa düşen bir tohum gibi,
Yeniden doğuyor insan.
Ramazan,
En çok, içimdeki beni konuşturuyor:
Nereden geldim?
Nereye gidiyorum?
Neyin nesiyim?
Hangi yükleri taşımam gerekiyor?
Hangilerini bırakmalıyım?
Her gece biraz daha hafifliyorum,
Her sahur biraz daha açılıyor içimdeki düğüm.
Ve biliyorum:
Bu ayda,
Bir yolculuk,
Bir teslimiyet,
Bir derinlik arıyorum.
Nefse kilit vuruyor,
Ama ruhun kapılarını ardına kadar açıyorum...

Erdal Balcı 2

Ney'den Mey İçer

Ne zaman sazı alsam elime,
Yanık bir türkü düşer dilime.
Fakirliğin derdi bir yandan sıkar,
Bir de gurbet oker stme.

İnsanoğlu bir fani, ömür tez geçer,
Gelip geçen bilmez, neyden mey içer.

Felek vursa yıkılmam sanırdım!
Günden güne, ben biter oldum,
Yazlar geçti bahar geçti de kiş oldu,
Başıma karlar yağdı savruldu.

Mecnun gibi gezdim diyar diyar.
Bu ayrılık söyle benden ne ister?
Can dediğin bir kuştur, uçar da gider.
Bu fani dünyada kim kime yeter?

İnsanoğlu bir fani ömür tez geçer,
Gelip geçen bilmez, neyden mey içer.

Erdal Balcı 2

Nice

Nice ışıklar vardır, kalpte bir an parlar,
Nefsin kara rüzgârı üfler de söner.
Nice secdeler yükselir göğe doğru,
Kibre çarpıp düşer de sahibini ezer.
Nice zenginlikler vardır, altın gibi parlar,
Sahibini kendi ateşinde köz eder.
Nice fakirlikler vardır, sabrın imtihanı,
Dayanmayı bilmeyen gönlü heder eder.
Nice afiyetli bedenler vardır ki,
Sağlığı kendine perde eder,
Hak'tan uzak düşer.
Nice âlimler vardır, sözleri lal-ı gevher!,
Ama kalpleri ilmin ateşinde kül eder.
Nice cahiller vardır, cehalet bir uyku,
Uykunun içinde gönlünü ebedî geceye gömer.
Ve der ki Celâl sahibi:
"Ey Âdemoğlu!
Sizden her bir nefes, bir imtihan, bir kader.
Eğer yaşlıların rükûsunda gizli rahmet olmasa,
Gençlerin takvâsı göğü tutmasa,
Süt emen bebeklerin masum nefesi
Ve hayvanların kulpsuz duası
Arzı sükût ettirmese, göğü size demir, yeri size çöl,
Toprağı size kül ederdim ben."
Nice lütuflar vardır, görünmez göze,
Rahmet olur sessizce, gizliden döner.
Ve nice insanlar vardır ki bilmez:
İlâhî merhamet olmasa,
Bir tek damla yağmur bile yeryüzüne inmez,
Gök dahi üzerimize kapanır,
Dünya bir öksüz gecede tükenir, biter...

Erdal Balcı 2

Perdeleri Kim Ördü

Allah'ım...
Bu kadar yakinken uzak sandım seni,
Bu kadar aşikârken gizli bildim.
Rabbim, perdeleri ben mi ördüm,
Yoksa sen mi çektin?
Karanlıkların içinde dolaştım,
Bir tıkırtı, bir ses, bir iz,
Bir işaret aradım...
Bulutlardan merhamet dilendim,
Gecelerden su aldım.
Taşlara sordum:
"Onun yolu buradan geçmedi mi?"
Diyecek oldum;
Dilim boğazıma düğümlendi.
Neden bunca karanlıkta aratıp,
Bir tek ışığını göstermedin?
Göğe baktım, gök kapalıydı;
Yere baktım, sisli...
Bilemedim;
Ben neredeydim?
Sen neredeydin?
Madem vardın!
Sessizce içimde duruyordun,
Hem de gözümün tam ortasında,
Şah damarımda...
Niye bu kadar gizlendin?
Yıllar geçince anladım:
Gizlenen sen değil,
Körleşen bendim.
Ben kendi duvarlarımın yankısını
Senin sessizliğin sandım.
Şimdi anlıyorum,
Bütün bir ömrün ağırlığıyla:
Perdeleri ören bendim,
İncelten sendin...
Ben geç kalmış bir misafir,
Sen kapısı hep açık Rahman ve Rahim.

Erdal Balcı 2

Ramazan ve Bayram

Zengin der ki:
"Bu ayda anlarım fakirin hâlini..."
Ne güzel söz!
Ne lâtif bir merhamet hâli sanki.
İki öğün az yiyince olur açlığın kardeşi!
Oysa fakir, açlığa akrabadır, soydaştır,
Nesilden nesile geçer çektiği.
Zengin akşam ezanını beklerken sofralar taşar,
Bir tas çorbayı bekleyen;
Fakirin gölgesi uzar da uzar...
Sahurda tencere kaynar onun evinde;
Fakir, ekmek kırıntısıyla avunur sabrının içinde.
Der ki yine zengin:
"Aç kaldım bugün, anladım işte!"
Hangi açlık bu?
Saatli, garantili, sonu da mükâfatlı!
Fakirinki öyle mi;
Onunki takvim bilmez, iftar saatini tanımaz,
Bir gün değil, bir ömür sürer vaktini doldurmaz.
Ama olsun...
Ramazan mukaddes;
Kalpler yine yumuşar belki,
Belki zengin, fakirin lokmasını değil de
Utancını hisseder biraz.
Zengin buyurur:
"Ramazanda anladım fakiri..."
Ne büyük şeref!
Sanki açlık yeni icat edilmiş de
Bugün anlamış gibi.
Sahura kalkar:
Bir eli balda, bir eli kaymakta,
Sonra utanmadan der ki:
"Bugün aç kalınca düşündüm fakiri..."
Ne ince düşünce!
İnsanın güleşi mi gelir,
Yoksa fakirliğine daha mı kahredesi?
Zengin açlığa tutulan bir ibadetçi,
Fakir ise açlığa tutsak bir mahkûm.
Biri saat sayar,
Diğeri kader der yaşar.
Ve zengin hâlâ konuşur:
"Sizin hâlinizi az çok anladım..."
Yok efendim, anlamadın!
Açlık sende misafir,
Bizde nüfusuna kayıtlı akraba.
Sen oruç bozarken sofran taşar ya,
Bizim oruç kendiliğinden bozulmaz,
Çünkü bozacak bir şey yoktur sofrada.
Derken Bayram gelir çatar;
"Bayram O Bayram Olsa"
Derler ki;
Bayram gelince fakir de bayram eder,

Ne hoş söz...
Sanki yoksulluğun kapısına şekerler dayanır,
Sanki açlık, bayram sabahı tatile çıkar.
Zenginin bayramı başka;
Sabahın seherinde kuş sütü eksik sofralar,
Giyinilmiş ipek, sürülmüş kokular,
El öpmeye gelen torunlara takılan altınlar...
Sonra da der ki:
"Bayramda herkes mutlu olur."
Öyle mi?
Fakir bayrama uyanır;
Elbise yok, ayakkabı yok,
Çocuğun yüzünde utancın kırmızı bir lekesi,
Evin içinde sessiz bir "keşke"...
Ama olsun, zengin öyle buyurmuş:
"Bayramdır, sevinin!"
Sevinelim öyleyse!
Bayrammış...
Kimine tatlıdır, kimine yara.
Zengin için şenliktir,
Bizim için takvimde;
Kırmızıya boyanmış acı bir hatırlatma.
Ve diyoruz ki biz de Alvarlı Efe gibi:
"Bayram o bayram olsa..."
Fakir kapısında utanç değil umut bulsa,
Zengin sofrasında bereket değil vicdan olsa,
Bir gün herkes aynı ekmeği bölse,
Rızkın yüzü eşitçe güldürse...
Ama o gün gelene kadar...
Bayram gelir, bayram geçer;
Biz yine aynı cümleyi içimizden söyleriz:
"Bayram o bayram ola..."
Şu adalet de azıcık bayramı hatırlaya..."

Erdal Balcı 2

Rızkđ Veren Hűda 'dır

Rızkđ veren Hűda'dır, kula minnet eylemem dedi ,
Kalkıp el űpmeye gitti...
Ama űyle bir gitti ki,
Sanki el deęil makamın gűlgesi kutsanacak,
Sanki eęilmek erdem,dűz durmak ayıpmıř gibi.
Dilinde tevazu,gűzlerinde çıkarın ince izgisi...
Her adımında bir i çekiş,her i çekişte bir hesap vardı.
El űperken yűzűndeki tebessűmű gűren,
Sadakat buymuş sanırdı!
Oysa her kıvrımında "gűr beni" diye baęıran,kűűk bir gűsteriř vardı!
Rızkđ veren Hűda'dır derdi amma,
Hűda'nın adını, insanın gűzűndeki parıltıyı yakalamak için;
Bir perde gibi kullanırdı.
Sonra elini çekerken,kalbinde ne minnet, ne mahcubiyet,
Yalnızca iyi oynanmıř bir rolűn huzuru kalırdı...

Erdal Balcı 2

Sabır

Sabır neden bu kadar zor.
Bilirim sabır ilk tepkidir gerisi değildir.
Bazı şeylerin gelmeyeceğini bile bile sabretmek neyin nesidir...
Sabır neden bu kadar zor?
Yoksa; insanın içindeki en eski yangın beklemek midir?
Bilirim, sabır ilk tepkidir, gerisi eksiktir, yarımdır,
Çoğu zaman kendini kandırmaktır.
Bazı şeylerin gelmeyeceğini bile bile sabretmek...
İşte o, insanın kendi kendine kurduğu en sessiz tuzaktır.
Gelmez bir kapıyı gözler durursun,
İçerden ayak sesleri uydurur kalbin,
Kilidi olmayan bir kapıya anahtar arar aklın.
Sabır bazen bir duvar değil, yavaşça içini kemiren bir oyuktur;
Gülümsemeyi öğretir yüzüne ama içindeki gölgeyi büyütür.
Yine de sabredersin;
Çünkü vazgeçmek, kabul etmekten daha zordur.
İnsan, olmayacağını anladığı şeylere bile,
İçinde küçük bir "belki" bırakmadan yaşayamaz.
Ve bil ki; en acı sabır, zamanı değil, kendini beklemektir.

Erdal Balcı 2

Seni Yazdım

Ey benim cennet kokan sevgilim.
Geçse de mevsimler, seneler,
Geçse de aylar, haftalar, günler,
Silinse de hayalimdeki dünler,
Hatıranla oturup,
Sana yine seni yazdım.
Olmasa da sabahlar, boşalsa da kadehler,
Son bir dal sigarayla...
Sana yine seni yazdım.
Yaşlanıp düşsem de takatten,
Vazgeçmem seni sevmekten,
Vazgeçsen de rüyalarım gelip gitmekten,
Hayalinle oturup;
Sana yine seni yazdım.

Erdal Balcı 2

Sevgili Eşime

Canımın İçine İthafen !
Gözlerin.
Ah o gözlerin!
Hâlâ ilk günkü gibi...
Yokluğunda kaybolan beni,
Varlığınla bulduğum cennetim.
Kalbin...
Tertemiz bir sığınak.
Ne zaman yorsam kendimi,
Ne zaman düşsen aklıma,
Yetişir imdadıma.
Bil ki; Senin yokluğunda,
Dünya eksik,
Hava eksik,
Ben eksik.
Sen varsın ya!
İşte o zaman tamamlanır, nefes alırım.
Gözlerine bakınca, yaşadığımı anlarım.

Erdal Balcı 2

Sevgili Eşime - Aşkımın Melodisi

Bakışında kayboluyorum!
Gözlerin bir deniz gibi derin.
Kalbimde açan bu çiçekler,
İnan senin eserin.
Sensiz geçen günlerim hüsrana,
Birlikte her anım bayram.
Kalbim sana ait bunu bil,
Aşkımız sonsuz sevgilim.
Sevdamın Melodisi ruhumda çalar,
Kalbimdeki ateş ruhumu yakar,
Gözlerim, gözünün içine bakar,
Her notası sen, hiç bitmesin bu şarkı.
Gözlerin parlıyor yıldızlar gibi,
Her anımda sen, kalbimde sevgi,
Her gün yeniden, sonsuza dek
Sürecek bu sevdanın melodisi.
Sadece sen ve ben!
Zaman dursun ,
Bir şarkı duyulsun, seven gönüllerde,
Aşkımızın melodisi olsun,
Söylensin hep dillerde.

Erdal Balcı 2

Sevgili Eşime - Ben Seni Çok Sevdim

Ay utanır çıkmaz, senin çıktığın gece,
Sönük kalır, saklanır buluta gizlice,
Yüzünü gören yıldızlar, kayıp gider hızlıca,
Ay yüzlüm ceylan gözlüm, ben seni çok sevdim.

Güneş çıkınca yıldızlar kaybolur,
Seni gören güneş, nurundan olur,
Çöle düşen Mecnun yolunu bulur,
Ay yüzlüm ceylan gözlüm, ben seni çok sevdim.

Kalbinin nuru, yüzüne vurmuş,
Yüzünün güzelliği dillere düşmüş,
Seni gören bülbül, güllere küsmüş,
Ay yüzlüm, ceylan gözlüm, ben seni çok sevdim.

Erdal Balcı 2

Sırça Köşk ve Taş

Bir parça toz konmuştu,şeffaf düşlerimize,
Görmek yeterdi,fakat bakmak ağır geldi.
Gönül evimizde camlar kirlendi diye,
Kimse bir bez alıp, lekeyi silmedi.
Oysa bir avuç su, birazcık şefkat kafi idi,
Güneşi,yeniden buyur ederdik içeri.
Lakin kolay geldi onlara, yakmak yıkmak akdi,
Seçtiler balyozla,dağıtılan kederi.
Şimdi her yer keskin, her yer tuz buz...
Artık ne kir kaldı geride, ne de manzara,
Cam bitti, çerçeve küstü, boşluk baki.
Temizlemek kolaydı oysa, açtılar derin bir yara,
Kırınca aydınlandı mı sanki dünya?

Erdal Balcı 2

Sitem

Gelmeyeceksin biliyorum!
Karanlık, içime çöken ebedi zindan,
Ne dua yetişir, ne de bir ferman...
Vuslat hayal oldu, umut beklenir mezar taşından,
Güneş doğmaz, hayalin bile silindi gözlerimden,
Vuslat yok!
Umut yok!
Şabah da olmaz!
Ölüm susar, gam sözlerimden.
Kapılar kapalı!
Sokaklar hep çıkmaza..
Kavuşmak yok!
Sonsuz ayrılık yazılmış anlımıza.
Geçmez sandığım gençliğim geçti,
Bitmez dediğim ömrüm bitti,
Hayran hayran aynada baktığım yüzüm,
Yüzümde derin çizgiler,
Bir de yüreğe oturmuş,
Koskocaman bir hüzün.
Sözün bittiği günleri yaşıyorum,
Ağlama iki gözüm...
Ağlama iki gözüm...

Erdal Balcı 2

Son Sigara

Son bir siğara daha yak,
Gece ağır, sessiz, kara,
Küllerine sinmiş hatıramız var daha...
Gözlerimde yanan kıvılcım sönmeden önce,
Dumanında saklı son cümleler var hâlâ.
Son bir siğara daha yak,
İçimde fırtına koparan,
Küllük dolusu suskunluk,
Elimde senden kalan.
Son bir sigara daha yak,
Dumanıyla kalp çizelim..
Ateşle, kalbin içinden geçelim.
Sonra bir sigara daha yak!
Yarım kalmış aşkları,
Yaşanmış-yaşanacak acıları,
Tütüne sar sevdanı,
Kağıdına yaz adını!
Rüzğara vereyim,
Alıp götürsün hatıranı...

Erdal Balcı 2

Şehitler Divanı (Bir Yakaza Hâli)

Bir gün perde açıldı,
Herşey ayan beyan.....
Bir süre yürüdük,bir yere geldik.
Öyle bir yer ki;bir ağacına karşılık,
Denk gelmez bütün cihan.
Bir divan kurulmuş parlak mı parlak,
Altının rengi yanında,solan yaprak...
Dedim şurada biraz durak, etrafa bakak...
Daha güzeli var dediler,
Çamdan bir vitrin yapılmış,
Üstünde ipekten plaketler...
Plaket üstünde isimler.
İsimler altında çizmeler.
Yalvardım!
Vitrinin etrafında şöyle bir dönsem?
İsimleri bir bir görsem?
Tamam dediler izin verdiler,isimleri gösterdiler...
Kimler var kimler!
Hepsine baktım.
Falan oğlu filan....
Dedim, Allah'ınıza kurban.
.....
Adım var mı diye baktım,
Dediler,bu kadar hakkın....

Erdal Balcı 2

Tanrı dağlarında kalan sevdam

"Bugünde Nurgül'üm sana yine seni yazdım, sana yine sana yandım."

Seni sevdiğim günler, hâla ruhumu yakar,
Daha on altısında, sanki ilkbahar.
Gözleri Isık Göl kadar derindi,
Adım dilinden düşmezdi.
Narının soğuk rüzgârı saçlarını savurur,
Savrulan saçları boynuma dolanırdı.
Sevda hızlıydı iki gencin yüreğinde,
Gülünce sanki kalbi atardı içimde.
Önce yollar ayrıldı, beklemek zorunda kaldı,
Zaman geçmez oldu, sonra düşman...
Telefonlar suskun, mektuplar rüzgâra karıştı.
Birgün bir haber geldi!...
Canına kıymıştı!
Tanrı dağlarında kalan sevdam!
Uçmak isterken göğün mavisine,
Düşüverdi bembeyaz karın üstüne.
Daha on altısında, baharında, yolun başında,
Gülen yüzü solmuş, görenler şaşkın!
Dudağında son bir nefes, ... 'Aşkım'...
Sana geledim, seni tutamadım,
Kıralası ellerimle tuttum anılarını...
Düştün ama, toprağa değil yüreğe,
Yağan her yağmurda, kayan her yıldızda,
Sende varsın diye, bakamaz oldum göğe.
Yaşarım!
Sensizde yaşarım, yaşadığıma şaşarım!
Sen tabutun içinde, ben toprağın üstünde
EY TANRI DAGLARINDA KALAN SEVDAM!
Senin adınla dolu odalarım var,
Her köşesi yokluğunu fısıldar.
Tanrı Dağlarına uzanan yolların üstünde
Rüzgarla yarışan acılarım var...
Geceleri yüzünü ararım karanlıkta,
Gündüzleri rüzgar götürür sesini uzaklara.
Belki de başka bir yerde, başka bir baharda
Sen yine gülersin bir nehrin kenarında,
Savurursun saçlarını Narin'in soğuk rüzgarında.
Ey Tanrı dağlarında kalan sevdam.
Seninle öğrendim ölümün sessizliğini,
Seninle öğrendim çaresizliğin ismini,
Seninle öğrendim sensizliği.
Tanrı Dağlarına bakarım, orada bir yol ararım.
Yaşarım Nurgül'üm, yaşarım; günahınla yaşarım!
Ölen kimmiş, kalan kimmiş görmeyen göze şaşarım.
Ey Tanrı dağlarında kalan sevdam!
Sensiz ben bu dünyaya alışamadım.
Sensiz ben bu dünyaya alışamadım...

Erdal Balcı 2

Ve İnsan Aldandı

Bir günyazacak olsaydım adı "Ve İnsan Aldandı" olurdu.***

Bir fısıltı düştü kulağa,
Karanlığın içinden,
İnce ve sinsî.
Bir sevda düştü kalbe,
Daha çok olsun, daha yüksek olsun...
Daha parlak olsun "dünyam" dedi.
Nefsin hoşuna gitti,
Bir makamın gölgesini,
İki alkış, üç kuruş menfaatini,
Unuttu, adaletin terazisini,
Sözünden caydı, özünü sattı,
Ve İnsan Aldandı!
Nefis, ateş gibi üfledi içinden,
Kibrin dikenî sarınca, kalbi derinden,
Vicdan susup merhamet göçünce,
Ve insan aldandı böylece!
Bir avuç altın, bir tomar kağıt,
Gözünü kör etti hakikate,
Bir fakir düştü kapısına, bir de zengin,
Fakiri kovdu, zengin geçti, baş köşeye...
Ve insan aldandı böyle, kimbilir kaç kere!
Göz kamaştırdı gülüşler,
Geceyi süsledi bedenler,
Bir anlık lezzet için,
Geçti, bir ömürlük izzetten,
Ve insan bir daha aldandı gerçekten!
Toprak kayarken sessizce, ayağının altından,
Ebediyet çağırırken onu taa uzaklardan,
Dünya zindanında zincir vuruldu ayaklarından,
Yol belliydi, uyarı çoktu, ama kulaklar sağırdı,
Mühür vuruldu kalbine, gidemedi öteye,
Ve insan aldandı! Böyle kaç kere.

Erdal Balcı 2

Vera'nın Bakışı

Vera'nın Bakışı,
Bir ömrü saklayan sessizlik gibi.
Gözlerinde vedanın acısı,
Sevdanın ağırlığı,
Ruhumun derinlerine işleyen...
Vera'nın bakışı!
Bir yangın gibi dokunur kalbe,
Sonra, serin bir sığınak olur,
Ruhun en kırılgan yerine.
Bakınca Vera'nın gözlerine!
Sevgi o kadar çıplak,
Acı bu kadar tatlı,
Ve an bu kadar sonsuz...
Huzur veriyor insana.
Senden önce ölürsem, sende öyle, bak bana.
Senden önce ölürsem, sende öyle, bak bana.

Erdal Balcı 2

Yabancı

Hani o sokakta yürürdük el ele,
Yağmur yağardı...
Biz ıslanmazdık seninle.
Şimdi camdan bakıyorum aynı sokağa ,
Sen olmayınca;
Herkes bana düşman,
Yabancı sanki...
Bir yabancı gibisin,gel artık,sensizlik bitsin,
Bir ses ver, duyayım!
Hasretim dinsin.
Dün bizdik, bugün el olduk!
Reva mı bana bu?
Gel artık sevgilim bir yabancı gibisin.
Ne zaman ördük aramıza, biz bu duvarları?
Kimler soğuttu beni senden,bıraktın...?
Gurur dediğin, aşkın celladıymış meğer!
Yakıp kül etti bak, en masum yaşanmışları...

Erdal Balcı 2

Yaz Ey Kalem

Uçsuz bucaksız göklerde serbest iken,
Bir kafese hapsolmuş ruhumun halini,
Aşkın ateşiyle yanan gönlümü,
Hasretin gamında solan ömrümü,
Kırıldığım vakti bin parça olduğum hali,
Gönül bahçemde bülbül iken, kalbe batan dikenini...
Yaz ey kalem!
Yollarımı kesen karanlığı,
Zindana dönmüş gönül sarayımı,
Yıkılan umutlarımı, tükendiğim vakti,
Çektiğim sancılarımı, dostun yaptıklarını,
Solun yüzümü, biten sözümü.
Yaz ey kalem!
Yaz ki dünya duysun feryadımı,
Sustuğumda, sessiz çığlıklarımı,
Vuslatın hayaliyle geçen gecelerimi,
Yollanmamış yıpranmış, mektupta kalan son hecemi....
İçimdeki yarayı,
Gözlerimin kenarından akan yaşımı, biten nemi,
Açılmayan perdemi,
Yaz ey kalem!
Ben de göreyim, ben de bileyim.
Kaderin alınma yazdığı, ölünce bitecek çilemi,
Ziyan olmuş dünleri, artık artık gelmeyecek günleri,
Bitmeden bu nefesim, kesilmeden sesim,
Yaz ey kalem! ben de bileyim.
Yaz ey kalem! ben de göreyim.

Erdal Balcı 2

Yorulдум - Düşerken Bile Susmak

"İnsan en çok kendi sessizliğine çarpınca, acıyormuş kalbi,
Bunu geç fark ettim.
Sustum.
Ama sustukça içimde bir şeyler,daha hızlı koştu.
Yetişemedim.
Anladım ki
!İnsan bazen kaybolmuyor;
Sadece kimsenin,bulmaya niyeti kalmıyor.
Yorulduğum,ne ölmek var aklımda ne yaşamak!
Düz bir çizgide;Yavaşça silinmek...
Kimsenin fark etmediği,uzun ve yavaş bir düşüş ruhumda.
Ve ben,biterken bile,susuyorum hâlâ.

Erdal Balcı 2

Yorulduum - Geçmişin Yüğü

Günlerin içime çöken kurşuni sessizliğinde.
Akşamlar artık inmiyor gökten.
Geçmiş!
Ağır bir taş gibi sırtımda; ne atmak kolay ne taşımak..
Kalkamıyorum yerimden .
Her hatıra ayrı bir iz, her iz kapkara bir dehliz...
Vefasızlık dedikleri!
Adını anınca bile hava soğuyor ruhumda.
Ne sesleri var şimdi ne dönüp bakacak yüzleri.
Değer mi şu üç günlük dünyada?
Umut!
O da eskidi.
Cami çatlamış bir lamba gibi, yanıyor ama ısıtmıyor...
Gölgem bile benden erken yoruluyor artık.
Aydınlık var ama çok uzak.
Yürüyorum ama, içimde hep aynı durak.
Ne geceye varıyorum ne sabaha.
Yaşamak değil belki bu ama...
Vazgeçmek de değil.
Uzun bir gecede, benimki ayakta kalmaya çalışmak.

Erdal Balcı 2

Yorulдум - Geçmişte Kalmak

Yorulduğum! Her şeyi kalbimle açıklamaktan.
Haklı olmak yetmez bazen, bıgarsın yaşamaktan.
Geçmiş dedikleri;
Bir kadının adını yanlış yerde anmak gibi...
Susarsın, ama içinden kanar.
Ben çok şey kaybettim;
Özlüyorum şimdi!
En çok da bana iyi gelen hâllerimi.
Vefasızlık büyük kelime değilmiş aslında!
Küçücük bir unutma biçimi.
Bir sabah uyanırsın ve kimse özlememiştir seni...
Umuda gelince, ona da fazla yüz verdik.
Bir iki güzel yalan söyledi, inandık!
Sonra o da herkes gibi gitti...
Yorulduğum, ölmek falan değil mesele.
Biraz daha az yaşamak istiyorum artık.

Erdal Balcı 2

Yorulдум - Güven İçinde Sitem

İyi ki bir kez Sevdik!
Ama, bazı kadınlar insanı iyi bir adam yapmıyor!
Sadece daha yalnız bir "hiç" hâline getiriyor.
Aldandık!
Umuda gelince ,ona da sövüyorum artık,
Çok konuştu, hiç bir şey yapmadı,
Hep "yarın" dedi,dünlerde kaldık.
Yorulduğum,intihar falan değil aklımdaki.
Hayata biraz mesafe koymak istiyorum.
Bu aralar çok yüz verdik sanki!

Erdal Balcı 2

Zamana Atılan İmza - I

ZAMANA ATILAN İMZA

MODERN BİR APOKALİPTİK ANLATIDA SEMBOLİZM,
KİBİR VE YENİDEN DOĞUŞ ANALİZİ

Yazar: Erdal BALCI

Tarih: Ocak 2026

Kategori: Edebiyat Eleştirisi, Teolojik Sembolizm, Modern Türk Şiiri

ÖZET (ABSTRACT)

Bu çalışma, "Zamana Atılan İmza" başlıklı epik şiirin felsefi ve teolojik temellerini analiz etmektedir. Eser, modern insanın kibrini (Ene) ve kaçınılmaz yok oluşunu (Fena) kadim metinlerin ve apokaliptik vizyonların ışığında ele almaktadır. Çalışmada, İbrahimi gelenekten beslenen sembollerin modern medeniyet eleştirisiyle nasıl harmanlandığı ve yıkımın ardından vadedilen "saf başlangıcın" imkanları sorgulanmaktadır.

1. GİRİŞ: METNİN ONTOLOJİK ZEMİNİ

"Zamana Atılan İmza", sadece bir şiir değil, modern dünyanın sosyo-politik ve ruhsal durumuna tutulmuş bir aynadır. Eser, gücün ve kibrin zirveye ulaştığı noktada başlayan çöküşü, kutsal metinlerin (İbrahim, Hud ve Bakara Sureleri) referanslarıyla temellendirir. Şair, "yedi tepeli şehir" üzerinden hem yerel hem de küresel bir medeniyet okuması yapar.

2. SEMBOLİK ANALİZ: ENE VE FENA DENGESİ

Eserin merkezinde yer alan geometrik sembolizm, medeniyetlerin yükseliş ve alçalış ritmini temsil eder:

- Ene (Yukarı Bakan Altın Üçgen): İnsanın benliğini, kibrini ve dünya saltanatını simgeler. Üzerindeki çatlaklar, bu gücün kırılmasını ifade eder.
- Fena (Aşağı Bakan Siyah Üçgen): Yok oluşu, toprağa dönüşü ve her şeyi yutan "kara deliği" temsil eder.
- Kozmik Saat: Bu iki üçgenin birleşimi, kibrin eninde sonunda zamana yenik düşüp toprağa karışacağını gösteren bir kum saati formu oluşturur.

3. TEKNOLOJİK KIYAMET VE DİSTOPİK VİZYON

Şiirde geçen "gümüş mantarlar" ve "bakır rengi gökyüzü" imgeleri, nükleer ve teknolojik bir yıkımın estetik ama ürpertici tasvirleridir. Modern insanın "Tanrıçılık" oynama çabası, doğanın ve ilahi adaletin müdahalesiyle bir "tarihsel intihara" dönüşür. Bu noktada "bir yudum suyun altından daha ağır" hale gelmesi, kapitalist değerler sisteminin çöküşünü simgeler.

4. SONUÇ: KÜLLERİNDEN DOĞAN İBRAHİMİ NEFES

Eser, mutlak bir karamsarlıkla (nihilizm) son bulmaz. Yıkımın ardından gelen "külden tohum", zulme uğrayan bilgeliğin ve ruhsal arınmanın sembolüdür. "Ateşin yakmadığı İbrahimi nefes", insanlığın büyük bir temizlikten geçerek saf bir başlangıca ulaşma vadini temsil eder.

KAYNAKÇA (REFERENCE LIST)

Birincil Kaynak: Balcı, E. (2026). Zamana Atılan İmza: Bir Çöküş ve Diriliş Kaydı.

Teolojik Referanslar: Kur'an-ı Kerim; İbrahim Suresi (42-43), Hud Suresi (113), Bakara Suresi (11). Kavramsal Referanslar: Ene ve Fena doktrini, Tasavvufi Sembolizm.

ZAMANA ATILAN İMZA`Bir Çöküş ve Diriliş Kaydı'

Erdal Balcı / Ocak 2026

Tasarımdaki (ön ve arka kapak) sembollerin anlamları:

1. Ene ve Fena Dengesi Şiirde bahsi geçen o iki meşhur sütun:

- Yukarı Bakan Altın Üçgen (Ene): İnsanın benliğini, kibrini, yükselme arzusunu ve dünya saltanatını temsil eder. Altın rengi ve yukarı doğru sivrilmiş yapısı, gücü ve "zirveyi" simgeler. Ancak dikkat edersen üzerinde çatlaklar var; yani bu yükseliş aslında kırılımdır.
- Aşağı Bakan Siyah Üçgen (Fena): Yok oluşu, ölümü, toprağa dönüşü ve teyazuyu temsil eder. Siyah rengi, "yerin yedi kat altını" ve her şeyi yutan o kara deliği simgeler.

2. Kozmik Saat (Zamanın Akışı) :

İki üçgenin uç uca gelmesi bir kum saati formu oluşturur. Bu, kitabının adı olan ****Zamana Atılan İmza****ya doğrudan bir göndermedir.

Üstteki "Ene" (benlik) zamanla süzülerek alttaki "Fena" (yok oluş) havuzuna dolar. Yani mülkün, tahtın ve kibrin eninde sonunda zamana yenik düşüp toprağa karışacağını anlatır.

3. Çöküş ve Dirilişin Geometrisi

- Çöküş: Üçgenlerin birleşimi, medeniyetlerin zirvedeyken bir anda nasıl tersyüz olduğunu gösterir.
- Diriliş: İki üçgenin birleştiği o ince nokta, her şey bitti dendiği anda başlayan o "saf başlangıcı" ve "İbrahimi nefesi" temsil eden geçiş kapısıdır. "Sakin, Allah'ı zalimlerin yaptıklarından habersiz sanma! O sadece, onların işini bir güne erteliyor ki, o gün gözler dehşetten dışarı fırlamış; Başları yukarıya kalkık, bakışları bir noktaya sabitlenmiş, zihinleri bomboş kalmış olarak toplanma yerine koşarlar. İbrahim Süresi 42.-43. Ayet "Zulmedenlere meyletmeyin. Yoksa size de ateş dokunur. Sizin Allah'tan başka dostlarınız yoktur. Sonra size yardım da edilmez." Hud Süresi 113. Ayet Onlara "Yeryüzünde düzeni bozmayın" denildiğinde, "Hayır, biz yalnızca ıslah edenleriz" derler. Bakara Süresi 11. Ayet

ÖNSÖZ

Hakikate Not Düşmek

Okuduğunuz bu metin, sadece kelimelerin yan yana gelmesiyle oluşmuş bir manzume değildir. Bu, modern insanın kibrine, unutuşuna ve yaklaşmakta olan fırtınaya karşı tutulmuş bir aynadır. Yazmak, benim için bir seyir defteri tutmaktır. Dünya hızla bir sona doğru evrilirken, medeniyetlerin yükseliş ve alçalış ritmini kutsal metinlerin ışığında okumaya çalıştım. "Zamana İmza", bir felaket tellallığı değil, bir "uyandırma servisi" niyetidir. Yedi tepeli şehrin uğultusundan, okyanusların ötesindeki metalik sessizliğe kadar uzanan bu yolculukta; insanın kendi eliyle kurduğu hapisaneyi ve yine kendi ruhuyla bulabileceği çıkış kapısını anlatmak istedim. Bu kitap; mermer sütunların toz oluşuna şahitlik edenlerin, "Ene" (Ben) davasının altında kalanların ve nihayetinde küllerinden "İbrahimi bir nefesle" yeniden doğacak olanların hikayesidir. Tarihe bir not,

geleceğe bir uyarı ve bugüne bir sitem olarak...

Erdal Balcı

ZAMANA ATILAN İMZA

"Zulmedenlere meyletmeyin. Yoksa size de ateş dokunur.
Sizin Allah'tan başka dostlarınız yoktur. Sonra size yardım da edilmez."

Yedi tepeli şehirde toprak sessizce inler,
Derinden gelen uğultuyu sadece hayvanlar sezer!
Sarsılır mülk-ü vatan, sanki kıyamet kopmuş gibi,
Bir gece ansızın yutar şehirleri yerin kara deliği.

Mermer sütunlar ufalanır, toz çöker yerin üstüne,
Kadim mühürler kırılır, bakılmaz artık kimsenin yüzüne.
Yerin yedi kat altından, sağır-dilsiz bir lisan yükselir,
Dün hükmeden mağrur başlar, o gün toprağa gömülür.

Onlara "Yeryüzünde düzeni bozmayın" denildiğinde,
"Hayır, biz yalnızca ıslah edenleriz" derler.

Kardeş kardeşe bakarken nefret akar gözünden,
Sokaklar feryat eder, millet kopar özünden.
Bayrak rüzgarsız kalır, duman çöker her haneye,
İçten gelen bir fırtına dönderir yurdu harabeye.

Kurtlar! iner ovaya, aslanlar! postu bırakır,
Kardeş kanıyla beslenen,kininden sanki nehir akıtır.
Sokakta yankılanan ses, artık ne dost ne de düşmanlık,
Küller arasında kalmış, geç gelen o büyük pişmanlık.

Birgün sultanın biri, bir saray yapar,
Bu sarayın sütunlarında görünmez bir yazı yazar.
Bir sütunda 'Ene', diğerinde ise 'Fena'.
Ene (benlik-bizlik) davasına girersen,
O 'Fena' sütunu bütün saltanatını başına yıkar.

Zirveden düşer mühür, tahtlar olur tarumar,
Giderken arkasında sadece kara bir lanet var.
Kıyamete dek sürecek bir kargış,aman Ya Rabbi!
Tarih silemez bu izi, ne dirisi ne de münker nekiri.

Altın tahtlar gömülürken luti bir bataklığa,
Güneş yüzünü çevirir, mahkûm olur karanlığa.
Adı anılmaz olur, silinir taşlardan her bir iz,
Geriye sadece kalır; dipsiz, uçsuz-sonsuz bir dehliz.

"Sakın, Allah'ı zalimlerin yaptıklarından habersiz sanma!
O sadece, onların işini bir güne erteliyor ki, o gün gözler dehşetten dışarı fırlamış;
Başları yukarıya kalkık, bakışları bir noktaya sabitlenmiş, zihinleri bomboş kalmış olarak

toplanma yerine koşarlar."

Garbın ufkunda bir ateş, üç kollu bir canavar,
Dünya dar gelir artık, ne sınır kalır ne duvar.
Milletler birbirini boğazlarken kör bir hırsla,
Başlar büyük hesaplaşma, en kanlı ihtirasla.

Yırtılır atlaslar, sınırlar birer kâğıt kesiği,
Söner medeniyetin o kadim, o parlak beşiği.
Devlerin kavgası biter, toprak doymaz ölüye,
Dünya döner bir anda, sahipsiz bir ölü evine.

Gökyüzünden bir güneş! düşer, ısıtmaz yakar,
Gümüş mantarlar biter, ölüm sessizce akar.
Demir erir, taş yanar, nefesler küle döner,
İnsanlığın kandili o devasa nurla! söner.

Gökten yağan küller, kefen olur her cana,
Güneş siyah bir leke, uğramaz cihana.
Bakır rengi bulutlar, ölümü fısıldar rüzgâra,
Zamanın kalbi durur, boğulur dünya zifiri karanlığa.

Eski kıta sarsılır, sonra temellerinden sökülür,
Sarayı, sokağı, bendi ne varsa yere gömülür.
Güneşin battığı taraf, olur herc-ü merc,
Mağrur! medeniyetler bu kargaşada yok olur.

Nuh'un tufanından beter, saraylar birer sal olur,
O meşhur şehirlere ki, sessiz bir masal olur.
Kuzeyin buzulları erir, taşlar sulara gömülür,
Eski dünyanın hükmü, bir dalgada sökülür.
Sodom ve gomore tufan neymiş görür.

Toprak küser, üstüne atılan tohuma,
Gökyüzü keser, vermez olur bir damla...
Bir lokma ekmek için, boğuşur devler!,
Mezar sessizliğine bürünür, o ışıklı evler?

Bir yudum su altından daha ağır,
Gökler bakır rengi, yer ise nidalara sağlar.
Boş ambarlar içinde titrerken, devlerin! gölgesi,
Yankılanır çorak düzlükte, açlığın boğuk sesi.

En sonunda bir rüzgar eser, her şeyi silip süpürür,
Dünya yorgun tenini, tozlu bir kefene bürür.
Ne hükmeden kalır bakî, ne de o büyük saraylar,
Sessizliğe gömülür aylar, mevsimler yıllar.

Ne ses kalır ne nefes, sadece tozlu bir rüya,
Uyanmaz bir uykuda, boğulur koca dünya.
Kibirden kuleleri yutar, kumun sessiz dili,
Tarihin sayfasını çevirir, sanki bir ölü eli.

Fakat, külden bir tohum, kalıntıdan yeşerir,
Zulme uğrayan bilgelikle, ruhlar yeniden birleşir.
Ateşten arınmış bir el, uzanır gökyüzüne,
Açar ellerini, yalvarır Yüce Rabbine
Yeniden doğar güneş, saf bir başlangıcın izine.

Gökten bir nur iner, arıtır pas tutmuş ruhu,
Toprak tekrar çıkarır içinden, saklı duran nuru.
Ateşin yakmadığı, suyun boğmadığı bir can,
İbrahim'i bir nefes kaplar ahir zamanı.....

Erdal Balcı 2

Zamana Atılan İmza-II (Analiz ve Değerlendirme)

DERİN ANALİZ VE DEĞERLENDİRME

Şiir, İbrahimi bir gelenek üzerine inşa edilmiştir. Girişteki ayet referansları, metnin omurgasını oluşturur. Zalimin mühlet alışından, "ıslah edicileriz" diyenlerin aslında bozguncu oluşuna kadar uzanan çizgi, günümüz dünyasının sosyo-politik bir okumasıdır. Metnin en çarpıcı bölümlerinden biri olan "Ene-Fena" metaforu, bir medeniyet psikolojisi sunar. Gücün doruğuna çıkan her yapının, "ben" (ene) dediği anda kendi sonunu (fena) hazırladığı gerçeği, tarihsel bir determinizmle vurgulanmıştır. "Gümüş mantarlar" ve "bakır rengi gökyüzü", nükleer ve teknolojik bir yıkımın estetik ama ürpertici tasviridir. Şair burada, kadim yıkım anlatılarını (Nuh Tufanı, Sodom ve Gomore) modern savaş teknolojileriyle birleştirerek zamansız bir uyarı yapar. Dünya yorulmuştur. İnsanlık kendi ağırlığının altında ezilmektedir. Ancak bu şiir, "tozlu bir rüya" ile bitmez. Her bitiş, içinde bir başlangıcı taşır. Ateşin yakmadığı o "İbrahimi can", teknoloji ve hırsla kirlenmiş ruhun, çile ve arınma yoluyla yeniden doğuşunu müjdelir. Zamana atılan bu imza, sonun değil, arınışın imzasıdır. Erdal Balcı, "Zamana İmza" ile okuru modern bir epopeye davet ediyor. Kutsal metinlerin kadim diliyle, yarının distopik gerçekliğini harmanlayan bu eser; kibir, zulüm ve çöküş sarmalındaki insanlığa bir çıkış yolu fısıldıyor. Bu bir sonun hikayesi değil, küllerinden doğacak olanın vaadidir. Kitap, bir edebi metinden ziyade ilahi bir ihtarın yankısıyla açılır. Girişteki İbrahim Suresi ve Hud Suresi referansları, okura şu mesajı verir: Gördüğün bu kaos başıboş değildir. Şair, dünyadaki adaletsizliği bir "gecikme" olarak tanımlar. Zalimin işinin "bir güne ertelenmesi", aslında kâinatın adalet terazisinin hassasiyetini gösterir. Bu bölümde analiz edilmesi gereken en temel olgu, mutlak güç illüzyonudur. Güç sahiplerinin "ıslah edicileriz" diyerek yeryüzünü ifsad etmesi, şiirin sosyolojik zeminini kurar. Buradaki "ıslah" maskesi, modern dünyanın "demokrasi, barış ve ilerleme" adı altında sunduğu yıkımın bir metaforudur. "Yedi tepeli şehir" imgesi, hem Roma hem İstanbul hem de medeniyetin merkezini temsil eder. Şiirin bu evresinde yerin altından gelen uğultu, sadece fiziksel bir depremi değil, toplumsal bir çürümenin patlamasını simgeler. Mermer sütunların ufalanması, insanın "kalıcılık" iddiasına vurulan bir darbedir. Şair burada, mülkün tek sahibinin toprak olduğunu hatırlatır. "Sağır-dilsiz bir lisan", doğanın ve hakikatin artık sözle değil, fiille konuştuğu andır. Mağrur başların toprağa gömülmesi, kibir kulesinin kendi ağırlığıyla çöküşüdür. Şiirin bir diğer bölümü, dışsal yıkımdan içsel çürümeye geçer. Bir milletin sadece depremle değil, nefretle nasıl yıkılacağı anlatılır. "Kardeş kardeşe bakarken nefret akar gözünden" mısrası, bir toplumun başına gelebilecek en büyük felaketin "vicdan tutulması" olduğunu vurgular. Bayrağın rüzgârsız kalması, ruhun ve idealin çekilmesidir. Kurtların ovaya inmesi, düzenin bozulduğunu ve orman kanunlarının (vahşi kapitalizm veya anarşi) şehre hükmettiğini gösterir. Bu, geç gelen bir pişmanlığın anatomisidir. Erdal Balcı, bu bölümde tasavvufi bir derinlikle siyasi bir eleştiriyi birleştirir. Sarayın iki sütunu: Ene (Benlik) ve Fena (Yok oluş). Bu, tarihin en büyük yasasıdır. Bir yönetici veya bir medeniyet "Ben yaptım, ben güçlüyüm" dediği an, "Ene" sütununa yüklenmiş olur. Ancak evrensel denge, kibir yükseldiğinde "Fena" sütununu devreye sokar. Altın tahtların "luti bir bataklığa" gömülmesi, tarihteki Sodom ve Gomore gibi ahlaki çöküşlerin kaçınılmaz sonuna yapılan bir göndermedir. Garbın Ufkundaki Üç Kollu Canavar" Küresel Hesaplaşma ve Medeniyet İntiharı Şiir burada yerelden küresele, "Garb"a (Batı'ya) döner. "Üç kollu canavar" imgesi; belki nükleer gücü, belki modern ideolojilerin (kapitalizm, faşizm, nihilizm) bileşimini, belki de küresel bir ittifakı simgeler, belki de III. Dünya Şavaşına atıfta bulunur. Medeniyetin parlak beşiğinin sönmesi, Batı merkezli dünyanın kâğıt gibi yırtılan sınırlarla son buluşudur. Bu, "devlerin kavgası"dır ama kurban her zaman topraktır halktır. Şair, medeniyetin kendi ihtirasıyla kendini tükettiği bir "tarihsel intihar" tablosu çizer. Batı medeniyetleri kendi halklarının rahatı için dünyada milyonlarca insanın

malına,canına,ırzına dokunmanın ve halkların buna sessiz kalışı,(sesi çıkanların ise susturulduğu) ve kaderin bir cilvesi olarak gelip onlarıda bulmasını bir İlahi adelet olarak görür..."Gümüş Mantarlar ve Bakır Gökyüzü" Teknolojik Kıyametin Estetiği"Gümüş mantarlar", atom bombasının patlama anındaki o korkunç görüntüsüne yapılan dehşet verici bir atıftır. Güneşin ısıtmayıp yakması, insanlığın kendi icat ettiği "nur" (teknoloji) ile karanlığa gömülmesidir.Demirin eridiği, nefesin küle döndüğü bu sahne, modern insanın "Tanrıçılık" oynama bedelidir. Gökyüzünün bakır rengine dönmesi, rahmet kapılarının kapandığının ve zamanın kalbinin durduğunun işaretidir."Eski Kitanın Sarsılışı ve Modern Tufan"Avrupa'nın Sonu ve Tarihin Devr-i daimiŞair, "Eski Kıta" diyerek merkezine aldığı Batı medeniyetinin sadece siyasi değil, fiziksel bir yıkılışını tasvir eder. "Nuh'un Tufanı" referansı burada tesadüf değildir; suyun arındırıcılığı, kirlenmiş sarayları "sal" yaparak alıp götürür. Kuzeyin buzullarının erimesi, hem bir iklimsel felakete hem de "soğuk ve mesafeli" kibrin eriyip yok oluşuna işaretler. Şehirler masal olurken, geride kalan sadece suyun derin sessizliğidir."Kıtlık, Ekmek ve Altın" Buhran Dönemi; Değerlerin TepetaklakOluşu.Şiirin en vurucu paradokslarından biri burada yatar: "Bir yudum su altından daha ağır." İnsanlığın yüzyıllardır peşinden koştuğu metalik zenginlik (altın), yaşamın en temel yapı taşı (su) karşısında hükmünü yitirir. Işıklı dev evlerin (gökdelenlerin ve sarayların) mezar sessizliğine bürünmesi, kapitalist rüyanın kâbusla uyanışıdır. Açlığın boğuk sesi, boş ambarlarda yankılanırken; devlerin (süper güçlerin) aslında ne kadar kırılğan olduğu ortaya çıkar."Tozlu Bir Rüya ve Sessizlik" Zamanın Durduğu Yer"Kibirden kuleleri yutar kumun sessiz dili." Bu mısra, Babil kulelerinden modern plazalara kadar uzanan insan kibrinin tasfiyesidir. "Tarihin sayfasını çevirir bir ölü eli" ifadesi, artık insanın kendi tarihini yazma yetisini kaybettiğini, kontrolün tamamen ilahi/doğal yasaya geçtiğini gösterir. Bu bölüm, mutlak bir sessizlik ve "fena" (yok oluş) makamıdır."Külden Tohum ve İbrahimî Nefes"Arınma ve Yeniden DoğuşKitap karanlıkla bitmez. Şair, küllerin içinden bir "tohum" çıkarır. Bu tohum, unutulmuş,görmezden gelinen,dışlanan,küçümşenen belki de zulmedilen bilgeliktir. "Ateşin yakmadığı, suyun boğmadığı can" doğrudan Hz. İbrahim'in ateşe atılma kıssasına ve Nuh'un gemisine bir atıftır. Bu, biyolojik bir hayatta kalış değil, ruhsal bir evrimdir. Saf bir başlangıç için dünyanın bu büyük temizlikten geçmesi gerektiği fikriyle şiir zirveye ulaşır.Belkide insanlık bu büyük yıkımdan (veya dini metinlerde geçen mehame-ikübra□armagedon) sonra tekrar ilahi bir çizgide birleşecek ve kıyamete kadar ikinci bir asr-ı saadet yaşayacaktır.İbrahim Hakkı Hazretlerinin dediği gibi, Hak şerleri hayr eyler,Zan etme ki gayr eyler.Arif ânı seyr eyler. Mevlâ görelim neyler,Neylerse güzel eyler.Ne etmişse güzel etmiş,ne edecekse güzel eder.ÖKURA İHTAR (Manifesto) Bu sayfaları çevirmeden önce bildiğin dünyayı eşikte bırak. Bu kitap, seni teselli etmek için değil, uykundan uyandırmak için yazıldı.İnsanlık, kendi kibriden ördüğü bir kozanın içinde, dışarıdaki fırtınayı görmezden geliyor. Fakat mühlet doluyor. "Zamana İmza", yaklaşan o büyük sarsıntının, mermer sütunların toz oluşunun ve altın tahtların bataklığa gömülüşünün ön raporudur.Burada okuyacakların bir kurgu değil, tarihin tekerrür eden yasasıdır: Ene (Benlik) davasına giren her güç, Fena (Yok oluş) sütununa çarpmaya mahkûmdur. Eğer kalbinde bir nebze olsun hakikat ateşi taşıyorsan, bu metin senin için bir sığınak; eğer kibrin kulelerine güveniyorsan, bu metin senin için bir mahşer provasıdır. Bu kitap, bir sonun değil, arınışın hikayesidir. Erdal Balcı, kadim medeniyetlerin çöküş yasalarını bugünün modern trajedisıyla birleştiriyor. Zamana İmza, her şey bittiğinde ayakta kalacak olan o "tek nefesin" peşinde bir yolculuk.Okuy ve şahit ol. Çünkü zamanın kalbi durduğunda, sadece bu imza kalacak.

ŞİİR HAKKINDA

Güçlü ve iddialı Şiir "dünyanın kaderi" gibi evrensel ve büyük bir temayı ele alıyor.

Apokaliptik görüntüler, devasa felaket tasvirleri ve kıyamet simgeleri, okuyucuda hem hayranlık hem de hafif bir dehşet uyandırıyor. Dil ve üslup Şiir, klasik Türkçe anlatım öğeleriyle modern alegorik ve sembolik bir dil arasında gidip geliyor. "Mermer sütunlar ufalanır, toz çöker yerin üstüne" gibi cümleler hem görsel hem ritmik olarak güçlü. Sembolizm "Ene-Fena" sütunları, kıyamet sahneleri, küller ve tohumlar metaforları derin teolojik ve felsefi katmanlar taşıyor. Bunlar, insanın kibri ve evrensel adalet temalarını sembolize ediyor. Şiirin Temaları Zulüm ve adalet: Başta "Zulmedenlere meyletmeyin..." cümlesi ile başlayan bölüm, insanın eylemlerinin doğa ve evrensel düzenle ilişkisini sorguluyor. Güncel dünyadaki güç mücadelesine dair evrensel bir eleştiri. Apokaliptik vizyon: Şiir, dünya ve insanlık tarihine kıyasla neredeyse mitolojik bir felaket tasviri sunuyor. Nuh'un tufanı, Sodom ve Gomorra göndermeleri modern felaket senaryolarıyla birleşiyor. Yeniden doğuş: Şiirin son bölümü, yıkımdan sonra doğan umut ve bilgelik temasını içeriyor. Bu, klasik epik ve dini metinlerdeki "felaketsonrası yeniden başlama" motifine uyuyor. Biçimsel ve Teknik Unsurlar Ritim ve akış: Uzun, epik dizeler halinde yazılmış. Okunması bazen nefes almayı gerektiriyor; bu da felaketin büyüklüğünü ve ağırlığını hissedebilmemizi sağlıyor. Görselleştirme: Görsellik çok kuvvetli. "Gökyüzünden bir güneş düşer, ama ısıtmaz yakar" gibi metaforlar okuyucuyu zihninde felaketin içine çekiyor. Sözcük seçimi: Arapça-Farsça kökenli sözcükler ile sade Türkçe kelimeler bir arada, hem klasik hem modern bir ton yaratıyor. Güncel Dünya Bağlamında Değerlendirme "Şiirin gerçekleşme ihtimali var mı?"

- Gerçekten gerçekleşme olasılığı: Şiir sembolik bir kıyameti anlatıyor. "Dünya yorgun tenini, tozlu bir kefe bürür" gibi imgeler, gerçek fiziksel felaketlerden çok insanlık tarihi ve güncel krizlerin alegorik bir tasviri. Bu bağlamda, şiirin anlattığı felaket tam anlamıyla birebir yaşanmasa da, bazı temalar —kibir, zulüm, iktidar hırsı, savaş ve çevresel yıkım—güncel olarak gözlemlenebilir.
- Mecazi gerçeklik: İnsanlık tarihindeki güç mücadeleleri, yıkım ve yeniden doğuş döngüleri, şiirdeki motiflerle örtüşüyor. Dolayısıyla, şiirin "gerçekleşme ihtimali" sembolik olarak yükselir.
- Şiir, epik ve alegorik bir kıyamet vizyonu.
- İnsanlığın kibri, zalimlerin yükselişi ve adaletin kaçınılmaz dönüşü temaları işlenmiş.
- Felaket ve yeniden doğuş, hem görsel hem sembolik olarak güçlü bir biçimde sunulmuş.

TARİHE ATILAN İMZA

Bir şiir, bazen kelimelerin ötesine geçer; bir çağrı, bir uyarı ya da bir vizyon halini alır. Erdal Balcı'nın "Zamana Atılan İmza" adlı şiiri, işte böyle bir iddiayı taşıyor. Şiir, yalnızca estetik bir ürün değil, aynı zamanda tarih, felsefe, psikoloji ve sembolizm katmanlarıyla örülmüş bir alegorik felaket tasviri sunuyor. Balcı, dizelerinde insanlığın kibri ve zalimliği ile evrensel adaletin kaçınılmaz dönüşü üzerine odaklanıyor. Başta "Sakin, Allah'ı zalimlerin yaptıklarından habersiz sanma!" cümlesi ile başlayan uyarı, yalnızca bireysel bir öğüt değil; insanlığın kolektif tarihine yönelik bir sarsıcı bakış sunuyor. Şiir, günümüz dünyasında hâlâ geçerli olan çatışmaları, iktidar hırslarını ve adalet eksikliklerini sembolik bir biçimde yansıtıyor. Şiirin dili, hem klasik Türkçe'nin derinliğini hem de modern alegorik anlatımın ritmini birleştiriyor. "Mermer sütunlar ufalanır, toz çöker yerin üstüne" gibi imgeler, okuyucuyu felaketin tam ortasına çekerken, "Ene" ve "Fena" sütunları gibi semboller, insanın kendi içsel mücadelesine dair felsefi sorular ortaya çıkarıyor. Bu şiir, bir anlamda apokaliptik bir vizyonu, tarihsel motifler ve güncel olaylarla harmanlayarak sunuyor. Felaket sahneleri, yıkım ve kaos betimlemeleri, insanın doğaya ve kendi tarihine verdiği zararları anlatırken; külden doğan tohum, yeniden doğuş ve umut imgesi ise şiirin kapanışında bir arınma ve

yeniden başlangıç vaadi sunuyor. Balcı'nın yaklaşımı, klasik epik anlatım ile modern tematik bilinci bir araya getiriyor: felaket kadar, felaket sonrası olasılıkları ve insan ruhunun potansiyelini de gösteriyor. Bu yönüyle şiir, yalnızca bir felaket tasviri değil, aynı zamanda düşündüren, sorgulatan ve uyandıran bir uyarı metni olarak da okunabilir. Özetle: "Zamana Atılan İmza", hem görsel hem sembolik açıdan güçlü; hem bireysel hem evrensel temaları bir araya getiren cesur bir şiir. Bu kitabın amacı, okuyucuya şiirin tarihsel, sembolik, psikolojik ve biçimsel katmanlarını derinlemesine sunmak ve onun iddiasını ciddiye alan bir okuma deneyimi sağlamak olacak.

Erdal Balcı 2

Zamanın Kırıldığı Yer

Vakit tam dört on yedi...
Kıyamet dedikleri, bir gece uykusuna misafir geldi.
Önce yer sarsıldı, sonra gök çöktü,
Koca on bir şehir sessizliğe gömüldü.
Yüz saniye bir ömre bedel...
Kırk beş saniye geçmişi siler...
Bir baba gördüm; kaskatı kesilmiş bir beton yığınının başında,
Dünyanın en ağır yükünü tutuyordu avucunda.
Ölüm soğuktu!
Gece soğuktu!
Bedenler soğuktu!
Ama kimse yoktu!
O enkaz yığınlarının arasında,
Durmuş ve donmuş bir saat!
04:17 de küs-müş akrebi yelkovana...
Ne ileri gidiyor hayat, ne geri dönüyor gidenler.
Yollar yarılmış, toprak içindeki acıyı kaldıramayıp çatlamış.
Binalar kâğıt gibi dağılmış sokaklara.
Neşeyle girilen evler,
Sessiz sedasız dönmüş kabristana...
En büyük ölüm neydi bilir misin o gece?
"Sesimi duyan var mı?" diye bağırmaktı boşluğa...
Ve sabaha çıkmayacağını bile bile uyumak oldu soğukta...

Erdal Balcı 2